

rama-ticles

Infàmia

~

Desclassificats

Pere Riera

comanegra
Institut del Teatre

Infàmia

Desclassificats

*dra*ma—*tics*

Dramatúrgia contemporània

Primera edició: setembre del 2017
Editen: Editorial Comanegra / Institut del Teatre

© Pere Riera
© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Institut del Teatre

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Direcció general: Magda Puyo

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo
Disseny de col·lecció: Maria Mestre
Disseny de coberta: Virgínia Pol
Maquetació: aQuatinta
Correcció: Núria Puyuelo
Impressió: BookPrint Digital

ISBN (Comanegra): 978-84-16605-92-7
ISBN (Diputació de Barcelona): 978-84-9803-807-1
Dipòsit legal: B 17496-2017

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis.

Visita **llibrelocal.cat** per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Infàmia

Desclassificats

Pere Riera

Diputació
Barcelona

| Institut del Teatre

comanegra

Índex

Infàmia	9
Desclassificats	113

Infâmnia

PERSONATGES

EVA

TONI

SARA

ALEIX

Fosc. Llum progressiva. Veiem un home assegut de qualsevol manera, amb la mirada perduda, un gest distant i la respiració descompassada. Entra una dona.

SARA: «Com us trobeu?».

ALEIX: «Dolça...». (*Pausa.*) «Bé. Bé. Molt bé... Bé».

SARA: «Us buscava. Voldria tornar-vos uns objectes que vau donar-me fa temps. Si els voleu prendre-».

ALEIX: «Jo?». (*Pausa.*) «Jo mai no us he donat res. Res de res».

SARA: «Però...». (*Pausa.*) «I tant que me'ls vau donar. I embolcallats amb paraules dolces que encara me'ls van fer més agradosos».

Pausa.

ALEIX: «Què feu?».

SARA: «Aquí us els deixo».

ALEIX: «Per què?».

SARA (*sortint*): «De fet, ja no tenen cap valor. Si qui els va oferir no els en dóna, jo també puc mostrar-m'hi indiferent».

ALEIX (*aturant-la, amb força*): «Sou decent?!».

SARA: «Senyor!».

ALEIX: «I sou bella?».

SARA: «Però què dieu?».

ALEIX: «Si sou bella i decent, no deixeu mai que bellesa i decència tinguin tractes. Però... potser ja és massa tard».

SARA: «Voleu ofendre'm?».

ALEIX: «Respon!».

SARA: «És amb la bellesa que la decència fa bons tractes. Així hauria de ser!».

ALEIX: «És més fàcil que la bellesa transformi la decència en cosa indigna que no pas que la decència torni belles les coses que de natural no ho són». (*Pausa.*) Collons amb la frase...

Pausa.

SARA: «Una vegada vau estimar-me».

ALEIX: «Una vegada vaig estimar-vos».

SARA: «Així ho vaig creure».

ALEIX: «Doncs no m'hauries d'haver cregut».

SARA: «No us hauria d'haver cregut».

ALEIX: «Vés-te'n a un convent. Què faràs?». (*Tocant-li la panxa:*)
«Fer-te criadora de pecadors?».

La SARA rebutja el contacte físic amb l'ALEIX. Es desconcentra.

ALEIX: Què passa...?

SARA: Tornem-hi.

ALEIX: Per què? Si anem bé.

SARA: No. No anem bé.

ALEIX: Però si estic passant per-

SARA: Seguim. (*Es posa en situació.*) «Una vegada vau estimar-me».

ALEIX: Què et passa?

SARA: A mi?

ALEIX: Sí, a tu.

SARA: És que no sé què estàs fent.

ALEIX: Introdueixo accions.

SARA: Quines accions?

ALEIX (*apropant-s'hi*): Què passa? Que enrampo?

Ella se'n separa.

SARA: Aleix, ajuda'm, sisplau.

ALEIX (*tendre*): Parem...

SARA: Seguim.

ALEIX: Parem un moment...

L'ALEIX s'hi apropa i prova de fer-li un massatge a l'espatlla.

ALEIX: Estàs molt tensa...

Ella se'n separa.

SARA: M'agradaria passar-la sencera... Abans que arribi l'Eva. Si pot ser. (*Pausa.*) Si haguéssim començat a l'hora, ara no hauríem de córrer.

ALEIX: Ja t'he dit que he hagut de dur el meu pare al metge-
SARA (*aspra*): Tots tenim coses a fer.

Silenci. L'ALEIX, molest, s'asseu, treu un paquet de tabac i es prepara un cigarret.

SARA: Aquí dins no es pot fumar.

ALEIX (*mirant el sostre*): No veig cap cartell. Ni cap alarma d'incendis.

SARA (*decebuda*): Està bé.

La SARA recull algunes de les seves coses, amb intenció de plegar.

SARA: Aquesta prova és molt important. Ja veig que a tu t'importa una merda, però jo no estic per perdre el temps.

ALEIX: Eh...!

La SARA s'atura i el mira.

ALEIX: Jo tampoc.

SARA (*més dòcil*): No hauries de fumar aquí dins. Ho notarà.

ALEIX: I què? Em posarà de cara a la paret? (*Fa un joc amb el cigarret, passant-lo ràpidament entre els dits.*) Me'n va ensenyar mon pare. Als dotze anys. Li vaig dir: «Pare, els meus amics fumen. Tu fumes. L'avi fuma i l'entrenador de futbol sala fuma». I ell va treure el paquet de Ducados, va agafar dos pitis, els va encendre, me'n va donar un i em va dir: «Fote't això a la boca, xucla fins que t'ennueguis i, com li diguis res a ta mare, et tallo els ous». (*Pausa.*)

Ell encara se'n fot tres paquets al dia. Així té els pulmons... (*Torna a fer el joc, però es crema amb el cigarret.*) Ah! La puta...! M'he cremat!

Preocupada, ella li agafa la mà, en un acte reflex. Moment d'intimitat, que incomoda la SARA.

ALEIX (*mirant-la*): Molt trempat. Em va caure molt bé. Com es diu?

SARA: Qui?

ALEIX: El teu home. Avui també et vindrà a buscar, quan pleguem?

SARA (*insegura*): No ho sé.

ALEIX: Com es diu?

SARA: Albert.

ALEIX: Sembla bon paio. A què es dedica? És dels nostres? És *farandulero*?

Silenci.

ALEIX: «Vés-te'n a un convent».

SARA: «Què?».

ALEIX: «On és el teu pare?».

SARA: «A casa».

ALEIX: «Doncs tanca bé les portes i fot la clau al riu! Així només farà el ruc a dins de casa».

SARA: «Déu del cel, ajudeu-lo!».

ALEIX: «Casa't i tindràs per dot aquesta calamitat que et llenço: voldràs ser casta i no podràs; pura i verge com el glaç,

però no evitaràs la calúmnia! Vés-te'n a un convent, redéu!
Vés-te'n!».

L'EVA ha entrat sense que la veiessin.

ALEIX: Hola, Eva.

Silenci.

EVA: Esteu passant text?

ALEIX: Estàvem treballant el que ens vas dir. La-

EVA: La què?

SARA: La corba de desplaçaments.

ALEIX: I els discontinus. Continuitat. Discontinuitat...

EVA: I això és el que teniu?

Silenci.

SARA: No hem pogut quedar gaire per assajar...

ALEIX: No, és que ahir no vam poder quedar. A la tarda, vaig
anar a l'osteòpata. Tinc un pinçament aquí, a l'omòplat...
Em fot un mal...

EVA: Fixa't...

ALEIX: No, i avui... Saps què passa, que els meus pares ja són
grans i... avui tenia visita. El meu pare. Li havien de fer
unes plaques i l'he hagut d'acompanyar-

SARA: Però ara hem aprofitat. Em sembla que hem trobat coses.
Jo estic provant allò que em vas dir.

EVA: «Allò» què, Sara?

SARA: Em vas dir que el busqui; que li busqui la mirada... Que
l'obligui a-

EVA: Mirar-te, sí. I?

SARA: Sí...

Silenci.

SARA: És difícil. Perquè no es deixa.

EVA: No es deixa?

ALEIX: El que passa és que el meu personatge ve molt excitat
i no sap-

EVA: Et dius Sara?

ALEIX: No.

EVA: Doncs, quan vulgui parlar amb tu, et miraré.

Pausa.

EVA: Per què et vaig dir que el busquis?

SARA: L'Ofèlia el busca perquè necessita trobar el Hamlet que
ella coneix.

EVA: Quin Hamlet?

SARA: Quin Hamlet?

EVA: Ha estat el primer?

Pausa.

SARA: Vols dir si ha estat el primer que-

EVA: Et faig un *plano*?

SARA: Sí. Per a l'Ofèlia, sí...

EVA: Per tant...

SARA: Per tant, l'Ofèlia... l'hi ha donat tot.

ALEIX (*mirant-la*): Que bonic... Dit així, no...?

L'EVA l'ignora.

EVA: I ara vols que et miri.

SARA: Sí.

EVA: I quan ho fa... Quan finalment et mira... Què passa?

L'ALEIX mira la SARA.

SARA: «Com us trobeu?».

ALEIX: «Dolça...». (*Pausa.*) «Bé. Bé. Molt bé... Bé».

SARA: «Us buscava. Voldria tornar-vos uns objectes que em vau donar fa temps. Si els voleu prendre».

ALEIX: «Jo?». (*Pausa.*) «Jo mai no us he donat res. Res de res».

SARA: «Però...». (*Pausa.*) «I tant que me'ls vau donar. I embolcallats amb paraules...».

Pausa.

EVA: Què t'està passant?

SARA: El busco, però se m'escapa contínuament. El seu pensament no és un pensament lògic i suposo que-

EVA: Això és mentida. Ell sap perfectament què fa i per què ho fa. (*Pausa.*) Què fas tu perquè et miri? (*Pausa.*) Què li fas?

Tu a ell, què li fas?

SARA: Li faig... pena?

EVA: Et fa pena?

ALEIX: És a mi?

Silenci.

ALEIX: No, no em fa pena. (*A la SARA:*) Perdona, Sara, però jo diria que, més que pena, en aquesta escena em despertes... compassió. Una mica de compassió.

EVA: Per què?

SARA: Perquè sap... que l'estimo.

L'ALEIX la mira. Ella no.

EVA (*a l'ALEIX*): Així que tu sents compassió mentre li dius totes aquestes burrades... Estaves actuant la compassió?

ALEIX: No. Estava actuant «des de» la compassió.

Pausa.

ALEIX: Però dissimulo. No vull que em descobreixi. Forma part de la meva estratègia. He de despistar-la. A ella i a tots. (*Mirant la SARA:*) De fet, no et tracto gens bé.

EVA: Per què no la tractes bé?

ALEIX: Perquè ho diu Shakespeare?

EVA: Ah, sí? L'hi has preguntat? A part de fumar dins d'espais tancats, també parles amb els morts? Tens altres virtuts, Abel?

ALEIX: Aleix. (*Pausa.*) Em dic Aleix.

L'EVA li aguanta la mirada.

EVA (*a la SARA*): T'està tractant com si fossis una minyona, o una cosa pitjor.

SARA: Se'n riu de mi. M'insulta. Però... Suposo que l'estimo tant que em conformo amb una mínima atenció. Encara que sigui...

EVA: Encara que sigui per fer-te sentir com un pinyol d'oliva.

ALEIX: Que bonic també..., això de l'oliva...

L'EVA es mossega la llengua. L'ALEIX mira la SARA amb intensitat.

ALEIX: «Sou decent?!».

SARA: «Senyor!».

ALEIX: «I sou bella?».

SARA: «Però què dieu?».

ALEIX: «Si sou bella i decent, no deixeu mai que bellesa i decència tinguin tractes. Però... potser ja és massa tard».

SARA: «Voleu ofendre'm?».

ALEIX: «Respon!».

SARA: «És amb la bellesa que la decència fa bons tractes. Així hauria de ser!».

ALEIX: «És més fàcil que la bellesa transformi la decència en cosa indigna que no pas que la decència torni belles les coses que de natural no ho són».

Pausa.

SARA: «Una vegada vau estimar-me».

ALEIX: «Una vegada vaig estimar-vos».

SARA: «Així ho vaig creure».

ALEIX: «Doncs no m'hauries d'haver cregut».

SARA: «No us hauria d'haver cregut».

EVA: I ara... digue'm. Per què véns? Per què no te'n vas? Per què ets aquí? Què necessites?

SARA: Vull demanar-li explicacions. Necessito que em digui què li està passant i per què em tracta d'aquesta manera... M'ha deixat en evidència davant de tothom. *(Pausa.)* Sóc aquí perquè em sento...

EVA: Com et sents?

Silenci.

SARA: Compromesa.

EVA: Ah, et sents compromesa. Molt bé. *(Pausa.)* I com s'actua el compromís? Fas un compromís continu o discontinu?

SARA: No ho sé.

EVA: Doncs no responguis el primer que et surti de la figa!

La SARA, dolguda, es gira uns segons per respirar.

EVA: En tens per gaire?

Pausa.

EVA: Has de fer alguna cosa. És urgent... *(Pausa.)* Has tingut el coratge de venir. T'has plantat davant dels seus nassos. Ara ja saps què vols d'ell. *Estupendo!* Doncs concentrem-nos a aconseguir-ho. *(Pausa.)*

La SARA ho fa.

EVA: Què faràs? Perquè està clar que, quan el mires, ja no hi veus el paio que fa quatre dies t'arremangava les faldilles pels racons. Mira'l. (*Pausa.*) Delira. No para de dir estupideses? (*Pausa.*) No veus que, quan el mires als ulls, el que hi veus és... tèrbol?

L'ALEIX, des del silenci, és la viva imatge del que descriu l'EVA.

ALEIX (*trencant el moment*): És queestic molt tèrbol... Perdó!

L'EVA deixa anar tot l'aire en un gest d'afartament.

EVA: Què faràs? Tens l'home que estimes a un pam del teu sexe, i no et veu. Què faràs?

SARA: No ho sé. Quan el miro, tinc por.

EVA: Por de què?

SARA: Por de perdre'l.

Pausa. L'EVA sembla satisfeta amb la resposta.

ALEIX: «Vés-te'n a un convent».

SARA: «Què dieu?».

ALEIX: «On és el teu pare?».

SARA: «A casa, senyor».

ALEIX: «Doncs tanca bé les portes i fot la clau al riu! Així només farà el ruc a dins de casa».

SARA: «Déu del cel, ajudeu-lo!».

ALEIX: «Casa't i tindràs per dot aquesta calamitat que et llanço: voldràs ser casta i no podràs; pura i verge com el glaç, però no evitaràs la calúmnia! Vés-te'n a un convent, redéu! Vés-te'n!».

La SARA cau derrotada als peus de l'ALEIX. Ell, però, insensible, se'n separa i la deixa trencada i indefensa.

L'EVA la mira satisfeta, mentre la SARA es va aixecant.

EVA: Tornem-hi.

ALEIX: *Da capo?*

EVA (*desafiant-lo*): T'asseguro que jo estic molt més cansada que tu.

L'ALEIX i la SARA es posen en situació d'inici d'assaig. Al cap d'uns segons:

SARA: «Noble Hamlet, com us trobeu?».

ALEIX: «Dolça...». (*Pausa.*) «Bé. Bé. Molt bé... Bé».

SARA: «De fet, jo us buscava. Voldria tornar-vos uns objectes que vau donar-me fa temps. Si els voleu prendre-».

ALEIX: «Jo?». (*Pausa.*) «Jo mai no us he donat res. Res de res».

SARA: «Però...». (*Pausa.*) «I tant que me'ls vau donar. I embolcallats amb paraules dolces que encara me'ls van fer més agradosos».

Pausa.

ALEIX: «Què feu?».

SARA: «Aquí us els deixo».

ALEIX: «Per què?».

SARA (*sortint*): «De fet, ja no tenen cap valor. Si qui els va oferir no els en dóna, jo també puc mostrar-m'hi indiferent».

ALEIX (*aturant-la, amb força*): «Sou decent?!».

La SARA està a punt de respondre, però l'EVA la interromp.

EVA: No!

Pausa.

EVA: No contestis... No pots respondre... Encara no... Per què li respons?

SARA: Perquè... em toca a mi...

EVA: Et toca? Et toca...?!

Silenci.

EVA: T'està preguntant si ets decent i no li cauen els pebrots a terra!

ALEIX: El que li estic pregun-

EVA (*ignorant-lo*): El que t'està preguntat és si tens ganes de ficar-te al seu llit un altre cop...! Això és el que t'està preguntant amb aquesta cara de cagarro sec!

ALEIX: De fet, jo no hi estic del tot d'aco-

EVA (*ignorant-lo*): És ell que t'està tractant com una dona indecent. Tu l'hi has donat tot, i ara et diu que ets menys important que un pèl del seu bigoti.

ALEIX: Jo no penso que-

EVA: Doncs, si no penses, calla!

Silenci.

EVA: És que no et queda dignitat? És que ho consentiràs tot, només perquè et posa calenta?

SARA: No em posa calenta!

EVA: Ah, no?!

SARA: No!

EVA: Doncs, si ni tan sols et posa calenta, per què faràs el que faràs?

SARA (*neguitosa*): Què faré?

EVA: Ah! No ho saps? Em sembla que ho tens per escrit, no? (*A l'ALEIX:*) Tu, mèdiu! Què diu Shakespeare?!

ALEIX (*a la Sara*): Que et suïcides. Al final, et tornes boja i et suïcides.

EVA: Et suïcidaràs... i encara no saps per què?

Silenci.

EVA: És un egoista. T'ha seduït i no ha pensat ni un moment en els efectes que tindria en tu la seva merda d'estratègia.

Pausa.

SARA: «Com ha pogut fondre's un esperit tan noble... Aredit guerrer i fidel a la corona; l'esperança d'aquest país i les seves gents... Tot s'ha fos com un esglai. I jo... la més des-

graciada de les dones, ara he de veure'l foll, perdut i trist...
Veure'l així, quan he vist el que he vist...».

Silenci.

EVA (*satisfeta*): Tornem-hi.

ALEIX: *Da capo?*

L'EVA l'ignora. Al cap d'uns segons, reprenen l'assaig.

SARA: «Noble Hamlet, com us trobeu?».

EVA: Com una bona merda!

Silenci.

EVA: Torna-hi.

SARA: «Noble Hamlet...».

EVA: Torna-hi.

SARA: «Noble Hamlet, com us-».

EVA: Torna-hi.

SARA: «Noble Hamlet, com-».

EVA: No, no, no! Torna-hi. Què mires?

SARA: Què he de mirar?

EVA: Què estàs mirant?

SARA: El miro a ell.

EVA: Per què?

SARA: Perquè necessito que m'escolti.

EVA: I t'escolta?

SARA: No ho sé.

EVA: Aleshores...?

SARA: No ho sé. El miro perquè... Perquè és el que m'has dit que-

L'EVA, amb posat greu, s'aixeca i s'apropa fins a la SARA.

EVA: Que jo t'he dit...? Jo t'ho he dit? (*Pausa.*) Que comencis l'escena sense tenir en compte tot el que acabes de trobar és culpa meva? És això? (*Pausa.*) Digue'm una cosa... També serà culpa meva, si no et donen el paper?

SARA (*espantada*): Jo només-

EVA: Si jo t'hagués dit que fotessis el cap dins d'un forn, també ho hauries fet?

Silenci.

SARA: No vols que el miri?

EVA: No es tracta del que jo vull, sinó del que a tu et passa! Ho has de trobar tu soleta... Ha de sortir de tu... Si no, no tindrà cap valor. Res del que facis tindrà cap valor si no ho descobreixes per tu mateixa.

Silenci. L'EVA fa per sortir. Abans, però, s'atura i els mira.

EVA: Abans de seguir perdent el temps, feu-me cas i feu-vos un últim favor: aneu-vos-en a casa i recapaciteu. Tots dos. (*A la SARA:*) I tu, pensa molt bé què estàs fent i si et surt a compte... (*Mirant l'ALEIX:*) ...treballar en aquestes condicions.

L'EVA surt. Ells queden desolats.

ALEIX: No m'ha dit res... No m'ha fotut ni putxo cas. La mala bèstia només ha treballat amb tu...

S'adona que la SARA ha quedat tocada.

ALEIX: És la història de sempre: ella ho té al cap d'una manera i ho vol veure així. *(Pausa.)* Al final, ho farem com ella vol. Ja veuràs com al final-

SARA *(afectada)*: És clar que ho farem!

ALEIX: Ei... Va, no li facis cas.

SARA: És culpa meua.

ALEIX: No és culpa teua. Jo m'ho he d'agafar més en sèrio... *(Pausa.)* T'han de donar el paper.

SARA *(abatuda)*: No. Potser no me l'han de donar a mi.

ALEIX *(apropant-s'hi amb tendresa)*: Te'l donaran a tu. Segur...

La SARA lluita per mantenir la dignitat i no enfonsar-se. L'ALEIX la besa amorós. Ella es deixa besar. Es miren; ella sembla trastocada. Torna a la col·locació d'inici, pren aire i reprèn l'assaig.

SARA: «Noble Hamlet, com us trobeu?».

L'ALEIX la mira, corprès.

Fosc.

L'endemà

Nou assaig. La SARA i l'ALEIX passen l'escena sota la supervisió de l'EVA.

ALEIX: «I, si malgrat els meus consells, et cases, per fi, fes-ho amb un boig, que els que encara no ho són s'hi tornen quan passen pels vostres llits de fures!».

EVA: Canvieu l'espai. Busqueu noves distàncies.

L'ALEIX i la SARA canvien la seva col·locació en l'espai.

ALEIX: «I, si malgrat els meus consells, et cases, per fi, fes-ho amb un boig-».

EVA: M'avorreixo...

Silenci.

ALEIX: «Vés-te'n a un convent. Què faràs? Fer-te criadora de pecadors?».

EVA (*irònica*): Quina por...

ALEIX: «Al convent... Apa, al convent!».

EVA: No cridis. Espanta-la!

SARA: «Déu misericordiós, no l'abandonis...».

ALEIX: «Corren les gallines, tites-tites...».

EVA: Més!

ALEIX: «Corren les gallines, tites-tites...!».

EVA: Més!

ALEIX: «Corren les gallines, tites-tites...!!!».

L'ALEIX persegueix la SARA per tot l'espai. Ella fuig de les seves atzagaiades, fins que, finalment, ell agafa un objecte pesant i amenaça de llençar-l'hi pel damunt.

EVA: Eh! Però què fas?!

L'ALEIX mira l'EVA, perdut.

EVA: Fot el camp! Fot el camp d'aquí!

L'ALEIX, desconcertat, surt d'escena com un coet.

SARA (*terroritzada*): «Com ha pogut fondre's un esperit tan noble...; l'esperança d'aquest país i les seves gents... (*Mira l'EVA, alienada. L'EVA li sosté la mirada, incòmoda.*) Tot s'ha fos com un esglai. I jo... la més desgraciada de les dones, ara he de veure'l foll, perdut i trist... Veure'l així, quan he vist el que he vist...».

La SARA intenta tocar l'EVA, però aquesta es resisteix. Tot d'una, sentim una veu desconeguda.

TONI: «Vet aquí d'on ve el seu mal. No parla un boig; tampoc no és el desconsol d'un infeliç enamorat qui desbarra».

Inesperadament apareix el TONI. Els altres l'observen, astorats.

TONI: «El meu nebot té l'ànima esquerdada perquè hi cova un mal major. Cal ser previngut i ja he pres decisions fermes: l'enviarem a Anglaterra. Veure altres terres i altres mars li esgarraparà del cap la tenebror que el pertorba d'ençà de la mort del seu pare. I, quan torni, de ben segur que en tornarà un altre. Què us sembla?».

Silenci.

EVA (*ignorant-lo*): *Da capo.*

La SARA i l'ALEIX, que ha tornat discretament mentre el TONI parlava, la miren, incrèduls.

ALEIX: Però...

EVA (*mirant-se el rellotge*): Us dono deu minuts.

ALEIX: Eva, és el-

EVA: Deu minuts. I me'n vaig.

ALEIX: (*passant d'ella i apropant-se al TONI, embadalit*): Quina passada...!

TONI: Crec que et reclamen.

ALEIX: Em dic Aleix.

TONI: Jo sóc el-

ALEIX: Sí, sí... Sé qui ets. (*Pausa.*) Quina passada... I et saps el text!

EVA: Seguíim.

El TONI saluda amb un gest la SARA, que també se'l mira embadalida; s'asseu en un extrem, per no destorbar. L'EVA l'ignora.

ALEIX: Et quedes... a mirar?

El TONI li fa un gest, convidant-lo a seguir l'assaig. L'ALEIX i la SARA es miren i prenen aire.

SARA (*reprement l'assaig*): «Déu misericordiós, no l'abandonis...».

ALEIX: «Sempre he sentit a dir que us disfresseu. Déu us ha donat un rostre i vosaltres maldeu per fer-ne un altre. Camineu a saltirons com les cigonyes, i us mostreu atrevides quan hauríeu d'ocultar tanta igno-».

EVA: Quiet!

L'ALEIX s'atura i calla.

EVA: Torna-hi. Estigues quiet, i fes el favor d'escoltar-la.

SARA: «Déu misericordiós, no l'abandonis...».

ALEIX (*petrificat*): «Sempre he sentit a dir que us disfresseu. Déu us ha donat un rostre i vosaltres maldeu-».

EVA: Què fas?

ALEIX: Res. Estic quiet.

EVA (*desganada*): Continua.

ALEIX: És que em costa fer-la fora sense moure'm. M'anava millor fer l'acció.

EVA: Quina acció?

ALEIX: No ho sé... El que feia. Qualsevol cosa. La puc empènyer, o-

EVA: La vols empènyer? Com si fos un *fardo*? Qualsevol cosa? Pots fer qualsevol cosa?

ALEIX: Dona, vull dir que-

EVA: Fa cinquanta anys, en una petita església de poble, mossèn Baldiri Recasens em va batejar. Eva.

TONI: Dolç. Eva Dolç.

Pausa.

EVA (*a l'ALEIX*): Per tant, si tornes a dir-me «dona», t'arrençaré l'omòplat que no tens pinçat, i l'enviaré al teu osteòpata embolicat en paper Albal!

L'ALEIX engoleix.

EVA: És que no et passa res quan la toques? Eh? No tens sang a les venes? (*Pausa.*) És com si et rebentessis un gra de pus? (*Pausa.*) Digue'm, tu has sentit mai res per aquesta pobra desgraciada? (*Pausa.*) T'has plantejat dos minuts seguits per què ets en escena? Eh?! Per què hi ets? Per què has vingut? Perquè et mirem el cul o per construir alguna cosa que valgui més que les teves ocurrències?

ALEIX: Són moltes preguntes-

El TONI riu sorollosament.

ALEIX: Puc moure'm? Una mica...?

Silenci. Els dos actors tornen a la posició d'assaig.

SARA «Déu misericordiós, no l'abandonis...».

ALEIX: «Sempre he sentit a dir que us disfresseu. Déu us ha donat un rostre i vosaltres maldeu per fer-ne un altre».

De sobte, el TONI llança un cacauet prop de l'ALEIX. El noi s'atura, sorprès.

EVA: Torna-hi!

ALEIX: Però-

EVA: Torna-hi!

ALEIX (*desconcertat*): «Sempre he sentit a dir que us disfresseu. Déu us ha donat un-».

El TONI llança un altre cacauet. L'ALEIX l'esquiva.

TONI: Qui t'ha dit que paris?

L'ALEIX continua, mentre el TONI va llançant-li cacauets, que el noi prova d'esquivar sense deixar de dir la rèplica.

ALEIX: «Déu us ha donat un rostre i vosaltres maldeu per fer-ne un altre. Camineu-».

El TONI llança tot un grapat de cacauets que cauen a terra, prop de l'ALEIX. Ell s'atura i els observa sense entendre res.

ALEIX: Són... cacauets.

TONI: T'esperaves roses i clavells? Se'ns han acabat.

ALEIX: Segueixo?

TONI: Agafa'n.

ALEIX: Que agafi...?

TONI: Sí. Menja-te'n algun.

ALEIX: Que em mengi un...?

L'ALEIX, indecís, mira l'EVA, que no mou ni un múscul. Finalment, el noi s'ajup, agafa un cacauet, el pela i se'l fica a la boca.

TONI: Ara! Mastega!

ALEIX (*reprenent l'escena, tot mastegant*): «Sempre he sentit a dir que us disfresseu. Déu us ha donat un rostre i vosaltres maldeu per fer-ne un altre».

TONI: Mastega sense por!

ALEIX: «Camineu a saltirons com les cigonyes».

TONI: Exhibeix-te, sense vergonya! És una nena, i tu ets un vividor!

ALEIX: «I us mostreu atrevides quan hauríeu d'ocultar tanta ignorància. Fora!».

S'ajup, cull més cacauets i se'ls va menjant.

ALEIX: «Ja no puc més. Perdo el seny, la memòria i la voluntat de ser honest quan et tinc a la vora!».

TONI: T'ha quedat un tros de cacauet entre els queixals...

L'ALEIX està desconcertat.

TONI: Els queixals...

L'ALEIX no ho entén. Tòt d'una reacciona i simula que prova de treure-se'l amb la llengua o amb el dit petit, però sense deixar de dir el text.

ALEIX: «I no te n'oblidis: ja no es faran més casaments. I els que són casats viuran, tots menys un».

Escup un tros de cacauet a la cara de la SARA. Ella queda garra-tibada.

ALEIX: «Al convent! Fuig!».

Surt.

SARA: Tot s'ha fos com un esglai. I jo... la més desgraciada de les dones, ara he de veure'l foll, perdut i trist... Veure'l així, quan he vist el que he vist...».

Silenci.

EVA (*mirant-la*): Què?

SARA: Jo m'he vist bé. M'he sentit bé.

EVA: Això no li importa a ningú. Em pots dir alguna cosa més interessant?

Pausa.

SARA: Crec que toco fons. Quan em fa fora. Quan...

ALEIX (*tornant*): Equilibrà! L'escopinada! Quan he escopit, sí o no?!

SARA: No ho sé-

ALEIX (*entusiasmada*): Que sí, tia! Que sí! Que ho he notat. (*A l'EVA:*) Ha sigut com si li clavés un sabre enmig del pit!

L'ALEIX mira el TONI, que li torna un signe d'aprovació amb els dits.

ALEIX: Perdona, perquè em sembla que t'he deixat tota la cara...

L'ALEIX intenta netejar el rostre de la SARA, però ella se'l treu del damunt.

EVA: No m'agrada veure una dona desgraciada dient que se sent molt desgraciada. No m'ho crec.

SARA: Potser-

TONI: Potser que no ho digui.

Silenci. Tots, menys l'EVA, miren el TONI.

SARA: I si no ho dic?

EVA: Ah, no? Ens passem el text de Shakespeare pel forro dels collons?

TONI (*a la SARA*): No ho diguis en veu alta. No cal que el públic ho senti. Ells ja saben que et sents molt desgraciada. Si ho dius és... redundant.

El TONI s'apropa a la SARA i li agafa delicadament les mans.

TONI: Ara, som-hi: «Com ha pogut fondre's un esperit tan noble...».

SARA (*seguint-lo, a prop*): «L'esperança d'aquest país i de les seves gents...».

TONI: Així, molt bé... Fluixet...

SARA: «Tot s'ha fos com un esglai. I jo...».

TONI: Pensa en el que dius. N'estaves tan orgullosa, i ara... t'es-cup a la cara. (*Mirant-la fixament als ulls:*) «Tot s'ha fos com un esglai. I jo...».

SARA: «I jo...».

Pausa llarga.

TONI: «Ara he de veure'l foll...».

SARA: «Ara he de veure'l foll...».

TONI (*gairebé inaudible*): «Perdut i trist...».

SARA: «Perdut i trist...». (*En un xiuxiueig:*) «Veure'l així...».

Amb prou feines els sentim.

SARA/TONI: «...quan he vist el que he vist...».

La SARA mira el TONI, emocionada.

TONI: Està bé que tremolis... T'ajudarà.

Silenci.

ALEIX (*eufòric*): Els cacauets! Hòstia amb els cacauets...! M'he sentit superbé! Passant d'ella, però de guais, saps? Vull dir que en el fons em sabia greu tractar-la d'aquesta manera.

Era... Era com si estigués actuant... O sigui, que estava fent veure que passava d'ella, però en realitat... no. *(Pausa.)* I tot per... mastegar!

TONI: Tens una activitat que et protegeix. Tu també te l'estimes. Per tant, has de buscar una protecció, alguna cosa que et permeti dissimular... Si no, no podràs mantenir la impostura.

ALEIX: Impostura! Aquesta és la paraula...

TONI: Ja ho veus...

ALEIX *(flipat)*: Hòstia, Toni... I tant que ho veig. La llum. He vist la llum!

El TONIriu. L'EVA recull les seves coses.

EVA *(a la SARA)*: Demà vull la cançó. *(A l'ALEIX:)* I tu, si no vas molt estressat, prepara't l'escena amb la Gertrudis.

TONI: Ja heu acabat?

EVA *(sense mirar-lo, eixuta)*: Per avui sí.

TONI: Qui fa de Gertrudis?

Silenci.

TONI: Teniu actriu?

ALEIX: L'Eva em passa el text.

TONI: El text? Llegit?

Silenci.

SARA: Em dic Sara. *(Saludant-lo:)* Encantada...

TONI: Encara tremoles...?

Silenci.

ALEIX: Véns a fer-nos classe?

TONI: Qui? Jo? No... Vinc... de visita.

SARA: Felicitats. Pel premi.

TONI: Gràcies.

ALEIX: Hòstia, sí... Felicitats! Vaig veure l'obra. Estaves sensacional...

TONI: Vosaltres també ho feu molt bé.

ALEIX: Merci, home...

L'EVA es manté en segon pla.

ALEIX: De fet, jo ara estic preparant un espectacle amb una companyia que-

TONI (*ignorant-lo, s'adreça a l'EVA*): Un lloc molt... acollidor.

Ella el mira. L'ALEIX calla.

TONI: M'ha costat arribar. No hi ha cap cartell. He baixat totes les escales fins que m'he trobat la porta als morros. Una porta grisa i res més. Esteu aquí... amagats.

EVA: Així ningú no ens molesta. Normalment.

TONI: I sense finestres.

EVA: Molt observador...

TONI: Però l'aire... (*Arrufant el nas:*) Vull dir que l'aire... s'ha d'anar renovant...

EVA: Què passa, que has vingut a fer una inspecció?

El TONI la mira i calla. La SARA entén que ella i l'ALEIX sobren.

SARA: Nosaltres... anem a canviar-nos.

ALEIX: No la tornem a passar?

EVA: No.

ALEIX: Araestic a to... Ara em noto molt calent... Vull dir «calent» d'escalfat, saps... de... buf, he fet un viatge brutal! Cacauets...!

SARA (*enduent-se'l*): Anem...

ALEIX (*al TONI*): Toni... i si fumo? Què et sembla? Seria una activitat. Rotllo... *chulito putero*, no? Rotllo... vividor. Podria fumar, així, rotllo *vacile*... i després-

SARA: Anem.

La SARA i l'ALEIX surten.

L'EVA i el TONI es queden uns segons en silenci.

TONI: Per què duu aquestes malles?

EVA: Deu voler impressionar algú.

TONI: Jo diria que els més pressionats són els seus ous...

EVA: A tu t'ha impressionat, no?

TONI: A mi? Però si l'he tractat com un animalet de fira i ni se n'ha adonat.

EVA: Es pensa que va néixer amb la flor al cul.

TONI: Quina sort... El cas és que em sona d'alguna cosa... Com si ja l'hagués vist-

EVA: Està fent tele. Una sèrie...

TONI: I té audiència?

EVA: Es veu que sí.

TONI: Ah, doncs ja està tot dit. Si està fent una sèrie i la veu tothom... ja està tot dit. Quina hòstia es cardarà, pobre nano... *(Pausa.)* Dos petons, no?

Es fan dos petons. Ella, eixuta.

EVA: I aquesta visita tan... inesperada?

TONI *(mirant-la de fit a fit)*: Estàs... Estàs... Com estàs?

EVA: Jo viva. I tu?

TONI: També. Jo també.

EVA: Com m'has trobat?

TONI: Preguntant. Et recordo que tu també sorties per la tele... I la gent, quan et veu, encara se'n recorda, i et mira. Et mira... bastant. Quan vas pel carrer. I es fixen si vas cap aquí o entres per allà-

EVA: I t'han dut fins al meu búnquer...

TONI *(observant l'espai)*: De debò que no hi ha cap finestra...? Cap?

EVA: Per què la vols? Has de saltar?

TONI: Suposo que, així, aquest parell tampoc no poden fugir, oi? Els tens tancats amb pany i clau. I els pots fer fer el que vulguis.

EVA: Ningú no els obliga a venir. Vénen perquè volen.

TONI: T'agrada donar classes?

Pausa.

EVA (*treu l'ofuscació que ha anat acumulant*): Cacauets?! Cacauets...?! És clar... I, si no et surt de veritat, estigues tranquil·la: tu baixa el volum, digue-ho fluixet, com si tinguessis angines, i ningú notarà que estàs fent servir trucs de la vella escola.

TONI: Si l'escola és vella, deu ser que ha estat útil durant molt de temps.

EVA: Aquesta feina no es pot fer tirant de receptes, Toni.

TONI: Doncs jo he tirat de receptes tota la vida. I encara no se m'ha queixat ningú.

EVA: M'estic trencant les banyes perquè entenguin que, si no ho fan de veritat, tot el que proposen és buit, és mecànic... I apareix l'Esperit Sant per dir-los que tot plegat és una broma...?

TONI: Eva, no he vingut a discutir. T'ho juro. Perdona'm, si he parlat més del compte i m'he ficat on no em demanen.

EVA: Resposta correcta.

TONI: Ho sento, noia! Em sap molt de greu. Ha estat... un impuls.

EVA: Un impuls?

Pausa.

TONI: Què tal si no parlem de feina? Feia molt que no ens vèiem.

EVA (*brusca*): Què vols?

TONI (*tranquil*): Eva...

Ell fa una ganyota infantil i ella, finalment, dibuixa un somriure.

EVA (*abaixant la guàrdia*): Sí. Feia molt que no ens vèiem...

TONI: Massa. Feia massa...

EVA: Què fa la Laura?

TONI: Bé. Està bé. T'envia records.

EVA: Encara té el despatx?

TONI: Sí. Sí, sí... Han sigut uns anys durs, perquè ja saps com està el tema de la construcció. Ella té alguns clients estrangers, i ha pogut anar tirant.

EVA: I els nanos?

TONI: Els nanos... El gran ha acabat arquitectura i està ajudant sa mare, i el petit diu que vol ser trompetista. *(Pausa.)* Ara comença a afinar, però... Una putada. El veí de sota ens ha posat una querella criminal.

El TONI simula el so d'una trompeta desafinada. Ellariu.

EVA: Tens bon aspecte.

TONI *(sorneguer)*: Tu has tingut èpoques millors...

EVA: Sí, oi...?

TONI: És broma.

EVA: No. És cert.

Pausa.

TONI: Què fan aquest parell? Preparen un *Hamlet*?

EVA: Ella sí. S'està preparant per a una audició. Ell ve per... «perfeccionar la seva tècnica».

TONI: Ah, fixa't... *(Pausa.)* I ella també fa tele?

EVA: Em sembla que no. Però ha fet força teatre. I algun paper important.

TONI: Sí? No em sona...

EVA: És que no ha acabat de...

TONI: Ja. Llàstima. (*Pausa.*) Té fusta.

EVA: Sí...

TONI: No sé què collons vol dir tenir fusta, però-

EVA: Però en té.

TONI: En té.

Somriuen.

TONI: Tenia ganes de veure't, Eva Dolç...

EVA: Doncs ja em veus. Aquí... al búnquer...

TONI (*delicat*): Em va saber molt de greu.

Pausa.

TONI: Allò sí que va ser una putada. Per a ell... i per a tu.

EVA (*incòmoda*): Sí...

TONI: Va ser tot tan... Tan de cop. Quina merda...

EVA: I com ha anat això de buscar-me i trobar-me? T'ha agafat un rampell?

TONI: Feia anys que no ens vèiem...

EVA: Sí. Des de...

TONI: Des de l'enterrament d'en Carles.

Silenci.

TONI: No res. Que volia saber com estaves. Com que vas canviar de pis i de telèfon, no sabia on trobar-te.

EVA: Estic bé.

TONI: Segur?

EVA: Ja fa tres anys...

TONI: Tres anys, ja...?

EVA: Sí. Els anys passen...

TONI: Collons, si passen...

EVA: Passen els anys i vas posant les coses a lloc...

TONI: Em sap greu no haver vingut abans.

EVA: Estic bé.

TONI: Segur?

EVA: Que sí, home. Que sí.

Pausa.

TONI: Estàs... sola?

Pausa.

TONI: Perdona... No n'he de fer res...

EVA: No, no n'has de fer res. Però sí, visc amb algú.

TONI: Ah, sí?

EVA: Sí.

TONI: I... esteu bé?

EVA: Anem fent.

TONI: El conec? (*Pausa.*) Perdona, perdona...

EVA: És un gat.

TONI: Ah, carai!

EVA: Sí, visc amb un gat.

TONI: De marca? Vull dir, amb pedigrí?

EVA: No. El pedigrí ja l'hi poso jo...

Riuén.

EVA: Som companys de pis. Jo li dono pinso i ell es pixa al cobrellit.

TONI: Diu que hi ha homes que també ho fan. Tant per tant...

EVA: Millor un gat... (*Pausa.*) El vaig adoptar que ja era gran. Deu tenir... la teva edat.

TONI: Ah, doncs, es pixa perquè deu estar com jo. En lloc de pròstata, deu tenir un gota a gota.

Riuén.

TONI: I com es diu?

EVA: Qui?

TONI: El gat.

EVA: Folch i Torres.

Riuén relaxats.

EVA: Enhorabona. Pel premi.

TONI: Gràcies. Pensava que no te n'havies assabentat.

EVA: Ho van dir pertot arreu.

TONI: Llegeixes la premsa?

EVA: Quan frego, poso fulls de diari a terra per no trepitjar el fregat.

TONI: És clar... I em vas veure retratat amb el premi a la mà, al terra de la cuina.

EVA: Del vàter.

TONI: Molt adient. Els premis... són una bona merda.

Pausa.

TONI: Tothom va preguntar per tu. A la gala...

EVA: Doncs, si tornen a preguntar, digue'ls que de moment encara estic viva.

TONI: Això és tot?

EVA: És molt rellevant que encara estigui viva. O no?

Pausa.

TONI: Eva... No has pensat que potser t'aniria bé... tornar a treballar?

EVA: I què et sembla que hi faig, aquí? Donar classes és esgotador...

TONI: Però no és el mateix. *(Pausa.)* No ho sé... Ja han passat tres anys. Tu mateixa dius que les coses es van posant a lloc i-

EVA: Toni, no vull parlar d'aquest tema.

TONI: Perdona.

EVA *(provant de sortir)*: Vols que sortim a prendre un cafè? Convido.

TONI: T'emprenyaràs?

EVA: Què passa?

TONI: Eva, no vull que t'emprenyis, ni que em mosseguis, ni que m'estiris dels cabells, però...

EVA: Què passa?

TONI: No res. Volia veure't, t'ho juro. Veure com estaves. Si t'anava tot bé... Però no et vull enganyar. He vingut perquè... perquè volia fer-te una proposta.

EVA (*decebuda*): Hòstia, Toni...

TONI: Escolta'm-

EVA: La resposta és no.

TONI: Però si encara no t'he explicat res-

EVA: No.

TONI: Deixa'm que t'ho expliqui. És un projecte collonut.

EVA: Evidentment. Si no fos collonut, no t'hauries esforçat tant per localitzar-me. (*Sarcàstica:*) Que considerat. Quina visita tan... desinteressada.

TONI: Eva, estàs desapareguda, ningú no sap res de tu, i tothom es fa preguntes. Si llegeixes els diaris, ho saps perfectament. La gent et troba a faltar.

EVA: Qui em troba a faltar?

TONI: Tothom.

EVA: Ah, sí? Doncs jo no els trobo a faltar. No trobo a faltar ningú, Toni. (*Pausa.*) Només una persona.

L'EVA fa per sortir.

TONI: Eva!

Ella s'atura, però no el mira.

TONI: No li passis text. Si fas la Gertrudis... si la fas tu..., aquest nano en traurà més suc.

EVA: Quan surtis, apaga el llum.

L'eva el mira amb dolor. Finalment surt i ell es queda sol. El TONI deambula per l'espai, observant tots els racons. Agafa una escombra i un recollidor, i neteja els cacauets que estan per terra. Al cap d'uns segons, entra la SARA.

SARA: M'havia deixat això...

Agafa un mocador que havia quedat a la sala.

TONI: Perdona... Et deies?

SARA: Sara.

TONI: Sara.

SARA: És... És una sorpresa. Que siguis aquí. Sóc una gran admiradora- (*Avergonyida:*) Tothom et deu dir el mateix.

TONI: Depèn. Alguns companys d'ofici em diuen coses més lletges.

Pausa.

SARA: No sabíem que vindries. Ens hem quedat...

TONI: M'agraden les sorpreses.

SARA: Estàs assajant alguna cosa?

TONI: Aquests mesos m'he demanat una treva. L'última funció va ser molt dura i-

SARA: Estàveu tots fantàstics...

TONI: La vas veure?

SARA: Sí.

TONI: Sí. Tots estàvem prou bé... Bé, alguns més que d'altres.

SARA: Sobretot tu.

TONI: Sobretot jo...

Riuem.

TONI: Una temporadeta de descans, però ja m'estic posant en marxa. He de lligar alguns temes. Però sí... Tinc un projecte que em ve molt de gust. (*Pausa.*) El problema és que no depèn només de mi.

SARA: Ah, no?

TONI: No. (*Pausa.*) No te'n puc dir res perquè ja saps com van aquestes coses...

SARA: És clar.

TONI: I tu? Estàs fent alguna cosa?

SARA: No. Ara mateix no.

TONI: L'Eva m'ha dit que estàs preparant una prova.

SARA: Sí. Una Ofèlia. A veure si tinc sort.

TONI: Segur que sí.

SARA: Sí...? Tu creus?

TONI: Ets tu qui s'ho ha de creure. I, si no t'agafen, pitjor per a ells.

Ella somriu, agraïda.

SARA: Ara mateix està tot una mica aturat... Pels que no som...
Bé, ja m'entens.

Pausa.

TONI: Què has fet últimament?

SARA: Doncs l'últim que he fet és un musical.

TONI: Vaja... *(Pausa.)* Cantes?

SARA: Sí. Quan puc. M'agrada molt.

TONI: A mi m'ho han demanat alguna vegada, però em fa molta vergonya.

SARA: Sí? Doncs, amb la teva veu, segur que-

TONI: I quin musical era? Gershwin, Lloyd Webber...?

SARA: No. Era un musical infantil. Una versió d'*Els tres porquets*.

TONI: Ah, carai... *(Pausa.)* I feies-

SARA: De porca..., sí. *(Pausa.)* L'any passat vaig fer un Txèkhov i un Guimerà, però aquest any m'he hagut de conformar amb... *Els tres porquets*.

TONI: De tot se n'aprèn.

SARA: A mi m'agrada el teatre-teatre. Treballar amb el text, construir el personatge... *(Pausa.)* Necessito fer aquest *Hamlet*. Si perdo aquesta oportunitat...

TONI: Encara ets molt jove.

SARA: No tant com semblo.

TONI: Quina edat tens?

SARA: Trenta-dos.

TONI: Ets jove... Vindran més oportunitats.

Silenci.

SARA: Tu i l'Eva havíeu treballat junts, oi?

TONI: Sí. Ja fa uns anys.

SARA: Me'n recordo... Us vaig veure...

La SARA s'entotsola.

TONI: Estàs bé?

SARA: És part del problema. Del meu problema. *(Pausa.)* Perdona, no vull entretenir-te, si has de-

TONI: Què vols dir? Quin problema tens?

SARA: Us miro, a tu i a ella, i no us veig com si fóssim... col·legues. M'entens?

El TONI la mira, però no diu res.

SARA: Ja fa uns anys que m'hi dedico, però, quan us tinc al davant, encara us veig com si no fóssiu... Com si no fóssiu... com jo. *(Pausa.)* Com si jo no fos com vosaltres. *(Pausa.)* I tinc ganes de demanar-vos que m'ensenyeu a fer-ho bé, a fer-ho com ho feu vosaltres...

TONI: Però això no és dolent.

SARA: No, ja ho sé. I tampoc no he de demostrar-li res a ningú.

TONI: És clar que no. Només has de tenir ganes de treballar.

Això és tot.

SARA: Però quan deixen de trucar-te o d'oferir-te projectes interessants... *(Pausa.)* Ella, a la meua edat, ja feia anys que era l'Eva Dolç...

TONI: És una feina, Sara. Com qualsevol altra. Ho has de tenir molt clar. *(Pausa.)* I el que t'ha de preocupar és saber si els que ens vénen a veure són bones persones. *(Pausa.)* Nosaltres podem ser millors o pitjors, a vegades estem sublimes i a vegades som una merda bullida. Però ells... No ho veus, que vénen directament del carrer? Ells no saben res d'això que et passa. I no n'han de fer res. *(Pausa.)* Pensa que, qualsevol dia, n'hi pot haver un que s'aixequi a mitja represen-

tació i ens digui que som més avorrits que un discurs de La Pasionaria. A tu, a mi i a qui menys t'esperis. (*Pausa.*) Coneixes La Pasionaria?

SARA: Em sona...

TONI: Doncs això... Ens diu que avorrim les pedres, s'aixeca i fot el camp cagant-se en la mare que ens va parir. I no torna a veure'ns mai més. (*Pausa.*) I, si n'hi ha algun de torrat, potser s'aixeca de la butaca, es posa els collons *a puesto*, es treu un roc de la faixa i ens el fot pel cap!

SARA: T'ha passat mai?

TONI: No. Un roc no me l'han tirat mai. Però, cada vegada que sento algú tossir, és com si em fotessin una *patada*... (*Assenyalant-se l'engonal:*) ...entre Hansel i Gretel.

La SARA riu. Després d'una pausa:

SARA: Estic contenta d'haver-te conegut...

TONI: Jo també.

SARA: Qui sap... Potser algun dia tu i jo...

Pausa.

TONI: No tens parella?

SARA: Com?

TONI (*seductor*): No, com que dius que tu i jo, potser algun dia...

SARA: No! No, no... No ho deia en aquest sentit...

TONI (*juganer*): Llàstima...

Ella riu, relaxada.

SARA: Sí, tinc parella. No, jo ho deia per si, potser algun dia...

TONI: Treballem junts?

SARA: Seria fantàstic.

TONI: I té un sou fix?

SARA: Qui?

TONI: La teva parella.

SARA: És funcionari.

TONI: Ah, doncs... serà millor que no li fem el salt...

Pausa.

SARA: Això és el que em fa més por.

TONI: Posar-li les banyes?

SARA: No. Que a casa... A casa ja entra un sou.

El TONI la mira i entén.

SARA: Me n'he d'anar.

Abans de sortir, s'atura.

SARA: Per què va deixar d'actuar?

Pausa.

TONI: L'Eva?

SARA: Sí. Ara ja fa...

TONI: Tres. Tres anys.

SARA: No ho troba a faltar?

TONI: No l'hi has preguntat?

La SARA calla.

TONI: No t'hi has atrevit, oi?

SARA: Li tinc molt de respecte.

TONI: Fas santament.

SARA: Mai no hem parlat de res personal. Ni nosaltres amb ella, ni ella amb nosaltres. És molt reservada.

TONI: Sí, reservada també ho és.

El TONI s'hi apropa i la mira fixament.

TONI: No ho deixis, Sara. Escolta'm bé: no ho deixis. Ni pel sou del teu home, ni perquè pensis que hauries d'estar jugant a primera divisió. Treu-t'ho del cap!

Silenci.

TONI: I, si l'Eva us fa anar rectes, és perquè no ho entén de cap altra manera. Sempre ha sigut així. Per a ella, això no és un ofici. És... una altra cosa.

SARA: Ja ho has vist. És molt exigent.

TONI: Amb ella mateixa encara ho és més. No en tinguis cap dubte.

SARA: M'ho imagino. Però a vegades... Tots tenim les nostres inseguretats. I ella... Ella sempre fa diana.

TONI: Doncs aprofita-ho, Sara. Escolta-la i fixa't molt bé en el que ella veu i en com ho analitza. (*Pausa.*) Escolta tot

el que et digui, encara que a vegades, en lloc de parlar, sembla que bordi. (*Pausa.*) Com ella no n'hi ha cap altra. T'ho asseguro.

SARA: Ho sé.

TONI: Quan actua... Quan actuava, era...

Pausa.

TONI: Parlant de porcs... Has estat mai a la matança del porc?

SARA: No. Em sembla que no.

TONI: Doncs, si mai actues amb ella..., serà com si hi haguessis estat.

Silenci.

SARA: Però... per què ho va deixar?

Silenci.

TONI: El seu company va morir. Un atac de cor. Fulminant. Tot plegat va ser molt inesperat i... i molt dur.

SARA: Ja... I per això va deixar d'actuar?

TONI: Et sembla poc?

SARA: Suposo que ha de ser terrible, però...

Silenci.

SARA: Si no recordo malament, encara va fer una altra funció...

TONI: L'Eva?

SARA: Sí. Ho recordo perquè se'n va parlar. Eva Dolç tornava a actuar després de la mort del seu company. I la funció...

TONI: Sí. Va fer un Ibsen.

SARA: Sí. Un *Borkman*. I em sembla que la funció va anar molt bé. *(Pausa.)* De fet... va ser després d'aquella funció que ho va deixar.

TONI: Sí. Aquell *Borkman* és l'últim que va fer.

SARA: Ha de ser molt trist perdre la persona que estimes...

El TONI mira el punt per on ha sortit l'EVA.

TONI *(poc convençut)*: Sí... Segurament...

La SARA mira el TONI, interrogant.

Silenci i fosc progressiu.

L'endemà

En el fosc sentim la veu de la SARA, assajant. Mentre recuperem la llum, la sentim i, a poc a poc, la descobrim movent-se per l'espai a les palpentes, amb una bena als ulls.

SARA: «On s'amaga la magna majestat dels danesos? Príncep de Dinamarca... Benaurat... Escolteu, bell amic, us ho prego. (Canta:) Qui em dirà, avui, on reposa aquell que m'estimava? / Com tornar-li el bes d'amor perdut per tant de temps? / Pres captiu al capdamunt d'una carena, / llavis i crits l'han de portar vora meu...».

Mentre actua, la SARA es va movent per l'espai, amb por, provant de no caure ni topar amb els objectes que l'envolten. El TONI la segueix més o menys de prop. Si ella està a punt de caure, ell la sosté.

TONI: «Filla... D'on treu cap ara aquest cant i aquests mots?».

SARA: «Calleu... Escolteu, jo us ho demano... (Canta:) Diuen que és mort / se n'és anat / els llavis callen».

TONI: «No és possible, Ofèlia... Ningú no ha mort...».

SARA: «Un coixí d'herba / i llosa als peus; / ha fet mudança».

TONI: «Però filla... Què vol dir tot això...».

SARA: «L'amor s'ha fos / i el seu alè / ara m'espanta».

Entra l'EVA.

EVA: Quant temps fa que està així?

TONI: «No la deixeu. Està malalta. No sap què fa ni què diu.
No se l'entén».

Pausa.

EVA: No ha vingut?

Pausa.

TONI: Qui?

EVA (*a la SARA*): Treu-te això de la cara.

La SARA obeeix i es treu la bena.

EVA: Aquell...

SARA: L'Aleix? Va dir que arribaria a l'hora. Potser ha tingut algun-

EVA: I tu ho toleres? A les males, ell podrà descarregar camions.

Però és amb la teva feina que està jugant. I, a tu, sembla que tant se te'n foti.

SARA: A mi m'agrada ser puntual.

EVA: Doncs no ho ets! (*Pausa.*) Havíem quedat ara. Just ara. Ni un minut abans, ni un minut després.

SARA: He arribat amb una mica de temps...

EVA (*mirant el TONI*): De debò? Per què deu ser...?

TONI: He dut croissanets. I una ampolleta de vi. Dolç. Perquè tinguis un bon dia.

EVA: Hem de treballar. (*Convidant-lo a marxar:*) Si no et sap greu-

TONI: M'agradaria veure l'assaig. Puc?

EVA (*incòmoda*): De moment, no hi ha res a veure. El nostre jove col·lega sembla que té coses més importants a fer.

S'asseu i repassa les seves notes.

TONI (*obviant-la, s'adreça a la SARA*): Com t'has sentit?

SARA: No veia res.

TONI (*divertit*): No fotis!

SARA: Era com si res del que deia tingués sentit. I em feia por fer-me mal.

Mentre la SARA i el TONI parlen, l'EVA no pot deixar d'emetre sons sarcàstics.

TONI: Això està bé.

SARA: Sí?

TONI: No?

SARA: No ho sé... Suposo... Tenia por de caure.

TONI: Però no has caigut. Jo no hauria deixat que caiguessis.

SARA: Gràcies per ajudar-me, Toni...

Pausa.

TONI: Si et quedes sol, l'escenari és com un pou. Se t'empassa.
(*Mirant l'EVA:*) Eh, tu...?

L'EVA no s'immuta.

TONI: Si estàs en escena i et sents sola, perquè qui tens al davant
no et veu... No t'està veient... (*Pausa.*) Si fa això, és que és-

EVA: Un fill de puta.

TONI (*sorneguer*): Mi-te-la... Sembla que no hi sigui, però...
(*Pausa.*) Però té raó, Sara. Si estàs treballant amb algú i de
cop el teu company et mira però et deixa sol... És un fill
de puta.

Pausa.

TONI: Tu estàs enamorada, no?

Silenci. L'EVA escolta.

SARA: Sí...

EVA: Algú pot trucar a aquell tros de quòniam i recordar-li que
estem tots perdent el temps per culpa seva?

Pausa.

TONI: Per un moment, imagina que perds la persona que esti-
mes. Desapareix! (*Pausa.*) Què passaria?

Silenci. L'EVA queda garratibada. La SARA no sap com reaccionar.

SARA: No ho sé...

TONI: Com et sentiries?

SARA: Em desesperaria.

TONI: Exacte! Perds la persona que estimes i et desesperes. (*Pausa.*) I què passa quan estàs desesperat?

SARA: Que no ets conscient del que et passa... No saps per on tirar...

TONI: És com si et tornessis cec. De cop. No?

SARA: Sí...

TONI: Tu havies confiat el teu present i el teu futur en algú que, de cop, no hi és. Però el necessites. El necessites perquè, si no, ni tan sols ets capaç de posar-te dreta. (*Pausa.*) Què li passa a Ofèlia quan Hamlet l'abandona?

SARA: Es torna boja.

TONI: Es torna boja perquè ha caigut! Cau en un forat negre. I què passa dins d'un forat negre?

SARA: Que no hi ha res a fer-

TONI: Res a fer, res a dir, ningú t'escolta, ningú no et vindrà a salvar... (*Pausa.*) T'engoleix la foscor... I no veus res. Res de res.

EVA (*foteta*): Per tant, et poses un antifaç i tot arreglat.

TONI: No senyora! No estic dient això.

EVA: Ah, no?

TONI: No...!

EVA: Doncs, quan he entrat, m'ha semblat que estàveu buscant la cucanya.

TONI: Estem de sort! Ha vingut *xistosa*, avui...

L'EVA el mira, desafiant.

TONI (*a la SARA*): Si saps què ha de passar en escena, la qüestió és arribar-hi.

EVA (*irònica*): Amb un antifaç.

TONI: S'han de tenir recursos. No sempre et pots refiar d'una experiència personal.

EVA: Qui ho diu, això?

TONI: Jo!

EVA: Doncs parla per tu.

TONI: És clar que parlo per mi!

EVA: No em cridis!

TONI: No crido! Estic donant la meua opinió!

EVA: I qui t'ha demanat l'opinió?!

TONI (*a la SARA*): Ella!

Entra l'ALEIX, d'una revolada.

ALEIX: Ho sento. Perdoneu-me tots. Sento el retard, però és que havia de-

EVA (*desafiant-lo*): El teu temps, no ho sé. Però el meu cotitza molt alt. Sóc més vella que tu i cada minut pot ser l'últim. (*Pausa.*) Tingues una mica de respecte. Ja que no en tens per la feina, ni per la teua companya, com a mínim mostra una mínima sensibilitat per aquesta «dona» que es passa les hores mirant com *destripes* els clàssics.

L'ALEIX encaixa l'esbroncada i calla.

TONI (*a l'ALEIX*): Avui he portat croissants. Però no te'ls has guanyat.

L'EVA recull per marxar.

ALEIX: Te'n vas? *(Pausa.)* Havia preparat l'escena amb la Gertrudis.

EVA *(mirant el TONI)*: T'entendràs millor amb ell.

ALEIX: Però-

TONI: Jo no puc fer de Gertrudis.

ALEIX *(a l'EVA)*: Ahir em vas demanar que preparés l'escena. Per avui. I ho he fet. *(Pausa.)* I tinc la sessió... pagada.

L'EVA el mira. Deixa les seves coses, treu l'obra de la bossa i s'asseu.

L'ALEIX s'apropa a la SARA.

ALEIX *(amorós)*: Com estàs?

La SARA s'incomoda. El TONI i l'EVA els miren.

ALEIX: La prova és demà, no? Estàs nerviosa?

SARA: Sí, una mica

ALEIX: Anirà bé, Sara.

EVA *(llegint desganada)*: «Has ofès el teu pare».

ALEIX *(posant-se ràpidament en situació)*: «Vós heu ofès el meu pare».

EVA *(llegint)*: «Així responeu? Amb mala llengua us adreceu a la reina?».

Mentre l'EVA va llegint les rèpliques, l'ALEIX actua com si realment interactués amb algú que, malgrat tot, no és al seu davant.

ALEIX: «Sou vós qui pregunteu amb mala llengua, mare».

EVA (*llegint*): «Què esteu fent, Hamlet?».

ALEIX: «Respondre, oh, sobirana».

EVA (*llegint*): «Amb mots insolents us adreceu a la vostra mare? Oblides qui sóc?».

El TONI els interromp.

TONI: Perdoneu-me...

L'EVA i l'ALEIX el miren, astorats.

TONI: Perdoneu que us talli, però és que m'està agafant una sufocació...

EVA: Doncs posa't un supositori.

TONI: Eva-

EVA: De valeriana.

TONI: Això... Això no va així. Perdoneu, però... (*Pausa.*) Vull dir que això així... no va. No arribareu enlloc.

EVA: Si mires i calles, potser arribarem a alguna banda.

TONI: No pot actuar amb l'aire! Que no ho veus? Necessita tenir la seva mare al davant. Ha de tocar-la, ha de sentir-la... Si no, està aquí al mig fent la momerota...

EVA: Vols fer-ho tu?

TONI: Jo no puc ser la seva mare.

EVA: Doncs jo no vull ser la seva mare.

TONI: Però, per l'amor de Déu, Eva, no et costa res... Et saps el paper-

EVA: Ha arribat tard. Passa text com un autòmat, perquè no ha dedicat ni deu minuts a entendre de què va l'escena. És un

nen malcriat i no es mereix que perdem més temps i energia de la que està dispostat a pagar a canvi d'aquesta merda de sessions!

ALEIX: Dona, tampoc és això-

TONI: Fes-te un favor i tanca la boca.

ALEIX: I si no em surt del *nabo* tancar la boca?!

Silenci general.

ALEIX (*emprenyat*): Ahir vam ingressar el meu pare a l'hospital. Li estan fent proves. Li han trobat... alguna cosa al pulmó. La meva mare s'hi ha quedat tota la nit, i ara he anat a dur-li roba neta. (*Pausa.*) Per això he fet tard.

Silenci. L'EVA s'aixeca i fa per sortir.

ALEIX: «Vós heu ofès el meu pare».

L'EVA s'atura. Silenci. Torna a fer per sortir.

ALEIX: He dit que «Vós heu ofès el meu pare!».

Pausa.

EVA (*mirant-lo amb fàstic*): És indecent...

ALEIX: M'he afanyat tant com he pogut! Et juro que el meu pare és a l'hospital! La meva mare està espantada. Què vols que hi faci...? Són grans..., i jo no tinc germans. No els podia deixar sols-

EVA: Toni.

TONI: Dignes.

Després d'una pausa, mirant l'ALEIX amb atenció.

EVA: Tu te'l creus?

Silenci.

TONI: Em preguntes si-

EVA: Te'l creus o no?

TONI: Home... Si t'hi fixes bé... *(El TONI s'apropa a l'ALEIX i l'observa com si fos un entomòleg.)* Hi ha tensió a bessons i abductors... Rictus asimètric... La veu ha sonat lleument aflautada, signe d'esgotament i d'un pessic... Un pessic de temor... Qui diu temor, diu neguit o preocupació... Sí, jo ho deixaria en preocupació. Una mica superficial... *(Pausa.)* L'espatlla... L'espatlla dreta no m'acaba de convèncer...

EVA: És que té un pinçament.

TONI: Ah, si és així-

ALEIX: Però... es pot saber de què va tot això?

TONI *(a l'ALEIX)*: Podries tornar-ho a fer? Des de l'entrada...? Tot això de l'hospital...

ALEIX: No m'ho puc creure...

EVA: Doncs ja en som dos! Jo tampoc no em crec res. Res del que dius, ni res del que fas. I saps per què? Perquè has tibat massa la corda i t'ho has carregat tot, xato. *(Pausa.)* Has perdut el meu respecte i, sense el meu respecte, ja no et suposo cap talent.

TONI: Si és que mai n'has tingut.

ALEIX (*penedit*): Ho sento. De debò.

EVA: Massa tard. (*A la SARA, ignorant-lo:*) Demà tens la prova, no?

SARA: Sí.

EVA: Quan l'hagis feta-

SARA: Vindré a dir-te el què.

EVA: Sí. Vine a dir-me... el què.

L'EVA recull les seves coses.

SARA: Eva...

L'EVA s'atura. Totes dues es miren. Però no es diuen res. L'EVA fa per sortir.

TONI (*fent de reina*): «Així responeu? Amb mala llengua us adreceu a la reina?».

Tots queden astorats.

TONI (*hi torna*): «Així responeu?».

L'ALEIX, desconcertat, no sap què ha de fer. Mira la SARA, que el convida a continuar.

ALEIX (*amb força inseguretat*): «Sou vós qui pregunteu amb mala llengua..., mare».

El TONI continua fent el paper de reina. L'EVA s'ho mira, incrèdula.

TONI: «Què esteu fent, Hamlet?».

ALEIX: «Respondre, oh, sobirana».

TONI: «Amb mots insolents us adreceu a la vostra mare? Obli-
des qui sóc?».

ALEIX: «No podria de cap manera, oh Déu! Sou la reina, l'esposa
del germà del rei mort, o sia, sou la mare de Hamlet, príncep de
Dinamarca. Sou —tant de bo no ho fóssiu— la meva mare!».

TONI: «Doncs faré que us parli qui ho pugui fer!».

ALEIX: «Quieta! Seieu aquí i no us mogueu fins que us porti un
mirall on veureu reflectit un rostre indigne».

TONI: «Indigne?! Però es pot saber què pretens... Boig! Vols
ferir-me?!».

ALEIX (*retenint-la amb força*): «Quieta, us dic!».

Silenci. L'EVA els mira, astorada.

TONI: «Quina cosa he pogut fer perquè em tractis d'aquesta
manera?».

ALEIX: «Una cosa tan sagnant i tan pèrfida, mare, com matar un
home i casar-se a corre-cuita amb son germà!».

TONI: «Matar-lo?».

ALEIX: «Enteneu bé, senyora. Matar un rei».

TONI: Hòstia...! Ara m'ha marxat la lletra... (*Cridant en direcció
a l'EVA:*) Text, Eva! Text!!!

EVA: Toni, sisplau...

TONI (*repetint, forçant la memòria*): «Enteneu bé, senyora. Matar
un rei...». (*Busca:*) Collons...! Com continua...?

El TONI li suplica.

TONI: Text, Eva...! Sisplau, dóna'm text!

Mirant-lo, cansada.

EVA: No hi ets tot.

TONI (*repetint*): «No hi ets tot... No hi ets tot! (*Mirant l'ALEIX:*)
No hi ets tot!».

Silenci.

ALEIX: «Potser no hi sigui tot. Potser ja n'hi ha massa, en aquesta cort, d'homes corruptes... (*Adreçant-se a l'EVA:*) ...i femelles impúdiques».

L'EVA el mira, però calla.

TONI (*apropant-s'hi i apuntant en un xiuxiueig el text a l'EVA*):
«No em diguis res més. No vull sentir res més!».

Ella calla, però no deixa de mantenir la mirada clavada en l'ALEIX.

Al cap d'uns segons, ella li dóna l'esquena.

ALEIX: «Mireu-me! (*Pausa.*) Mireu-me...!».

L'EVA s'atura.

ALEIX: «Com heu pogut deixar de viure al costat d'un home noble, per jaure sota el cos d'un criminal?».

Sembla que l'EVA estigui a punt de tornar-li la rèplica, però alguna força estranya l'hi impedeix.

ALEIX: «I no em digueu que és la carn, que crida el desig, fins i tot des del llit d'una vídua. No ho digueu, perquè a la vostra edat ni els cossos cremen, ni la flama del desig bull de passió».

L'EVA lluita contra si mateixa.

ALEIX: «És que ja s'ha fos el record del vostre marit? Tan poc valor tenia?».

L'EVA es gira tot d'una, li clava una forta empenta i el noi cau rebotit. Tots queden perplexos. L'EVA, en estat de xoc. El TONI s'hi apropa i intenta calmar-la.

TONI: Eva...

EVA: No em toquis!

Es miren. Ella s'espanta i lentament s'asseu. Respira amb dificultat.

TONI (*apropant-s'hi*): Et trobes bé?

EVA: Estic bé... Deixeu-me...

La SARA troba un vano i intenta ventar-la. L'EVA la mira amb aspror. La SARA, suaument, es venta ella mateixa.

TONI (*delicat*): Perdona'm... Em perdones...? Em perdones...?

EVA: No em miris amb aquesta cara de Blancaneu, perquè fas angúnia.

TONI: Eva-

EVA: No em faràs fer res que no vulgui fer.

El TONI mira l'ALEIX i la SARA, convidant-los a marxar. L'EVA se n'adona.

EVA: No. Ara no els facis fora. Si han vist la primera part, que es quedin a veure com acaba el vodevil...

TONI: Va, calma't... (*Penedit.*) Ha estat una rucada. Sóc idiota.

EVA: Per això has vingut? Per veure'm... així?

El TONI la mira; se sent culpable.

TONI: Sóc una mica *capullo*. De sempre. Ja ho veus, amb els anys pensava que se'm passaria, però...

ALEIX: Eva, jo no volia-

El miren.

ALEIX: Em sap greu. M'he anat animant i... (*Pausa.*) Estàs millor? Vols que et porti una mica d'aigua?

TONI: Deixa-ho estar, Roger.

EVA: Aleix. Es diu Aleix.

TONI: Tant se me'n fot...!

L'ALEIX i la SARA es miren.

EVA: Toni... Toni, mira'm, sisplau... Mira'm bé i escolta'm, perquè no vull haver-ho de repetir més. Perquè em fa un mal horrorós haver-ho de repetir... *(Pausa.)* No tornaré a actuar.

TONI: Per què?

EVA: Perquè no vull.

Pausa.

TONI: Entesos.

EVA: No! No em diguis «entesos» com si fos una nena petita...
T'he dit que-

TONI: Però és una llàstima, què vols que et digui. *(Pausa.)* Perquè et portava una bona oferta.

Es miren. Ella somriu.

EVA: Si no estigués tan cansada, et fotria un dit a l'ull!

Silenci.

TONI: Com vulguis. Ara, és un projecte collonut. I el director és estranger, o sigui que no entendrem ni una merda del que ens digui! Podrem fer el que ens surti dels carnots...

EVA: Ho veus? Veus com no has entès mai res? Jo sempre he confiat en els directors.

TONI: Molt bé, com vulguis. Doncs li posarem un pis, al paio aquest!

EVA: D'on és?

TONI: D'Eslovàquia. O d'Eslovènia... No ho sé. De per allà dalt.

Ellariu.

TONI: Eva, és una producció delicada, com les que a tu t'agraden.

EVA (*incorporant-se pesadament*): Necessito prendre l'aire.

Un cop ella s'ha incorporat, ell llança l'ultimàtum.

TONI: Només la faré si la faig amb tu.

Després d'uns segons, sembla que ella dubta.

EVA (*irònica i recuperant progressivament el to*): Jo penso que quan parlo català se m'entén, no? (*A la SARA i l'ALEIX:*) Vosaltres m'enteneu, oi que sí? (*Al TONI:*) Deus ser tu, que amb els anys t'has tornat dur d'orella.

TONI: Ets la meua debilitat.

EVA: T'ho has fet mirar?! L'orella...?! Que no siguin taps!

TONI: T'ho estàs fent a sobre-

EVA: Diu que és bo, que se't facin taps! Senyal que tens molta cera! I diu que la cera és tan bona... Fa de pantalla protectora perquè no entrin microbis a les trompes d'Eustaqui! (*Pausa.*) O són les de Fal·lopi? (*Pausa.*) Ara no ho sé! Amb les trompes, sempre em faig un embolic entre l'Eustaqui i en Fal·lopi... Tanta gent...

TONI: Ets actriu, Eva! I ho seràs fins que...

El TONI s'interromp.

EVA (a l'ALEIX i la SARA): I vosaltres dos... Què en farem de vosaltres dos...? Potser hauríeu d'estar assajant la vostra pròpia comèdia, perquè ja veieu que aquesta... Aquesta és per al públic adult.

TONI: Ells no tenen la culpa de res del que et passa. A ningú no li surt a compte que els tractis d'aquesta manera.

EVA: Pobrics... Voleu una piruleta?

TONI: Que tu hakis perdut la vocació no vol dir que-

EVA: Ui, «la vocació»...

TONI: Suposo que n'has tingut alguna vegada, no? O només actuaves perquè et diguessin que bona que eres-

EVA: «Eres»? No hem quedat que «sóc» actriu?

TONI: Depèn de tu.

EVA: És que m'estàs dient vella...

TONI: Seria incapaç de dir-te vella. Entre altres coses, perquè no ho ets.

EVA: Així m'agrada. Que parlis amb propietat. T'ha costat un mica, però hi hem arribat. (Pausa.) I vosaltres dos, parell d'aspirants a morts de gana... (Pausa.) Mira, Toni, si vols —perquè veig que t'hi sents a gust—, pots seguir fent de *poli bueno* i fer-los creure que els espera una vida de lluentons amb *partenaires* molt sexis, que no tindran mai mal alè. (Pausa.) Sí, petits saltimbanquis, estarà bé que us ho creieu. Així, quan la puta realitat us esclati a la cara, no quedareu estabornits, perquè ja vindreu estabornits de casa!

TONI: Repeteixo: no m'ho crec.

EVA: El què, rei?

TONI: Que ho deixis. Que ho hakis deixat... definitivament.

EVA: Vaja, ja no et resulto versemblant? Estic perdent facultats...

TONI: Què va passar?

EVA: Tossut com una mula!

Silenci.

TONI: Què va passar? (*Pausa.*) Ho sento, Eva, però són faves comptades... En Carles va morir al gener. Al gener! I l'octubre d'aquell mateix any vas estrenar un *Borkman*. Un *Borkman* que va ser un èxit. Però si fins i tot les crítiques van ser collonudes! (*Pausa.*) I després d'allò... res. Desapareguda.

L'EVA calla.

TONI: Per què, Eva? Què va passar?

Pausa.

EVA: És injust això que dius. Molt injust...

TONI: És el que té ser una mica *capullo*... (*Pausa.*) Però et vull ajudar.

EVA: No. Tu no em vols ajudar, Toni. Tu vols que et faci un favor i marcar-te el *tanto* de fer-me tornar a l'escenari... al teu costat.

TONI: Això es veu d'una hora lluny! És clar que vull marcar-me el *tanto*! Després de tres anys, la gent farà cua per venir-te a veure... (*Pausa.*) Però també vull saber què va passar. I no entenc per què collons no vols-

EVA (*sortint*): Me'n vaig.

Tot d'una, el TONI bufeteja l'ALEIX. Tots queden parats. Al cap d'uns segons, torna a bufetejar-lo.

TONI (*alçant de nou la mà*): No pararé. Si no m'ho dius, no pararé fins que li hagi trencat la cara pels quatre cantons.

L'ALEIX és incapaç de reaccionar.

TONI: Tu mateixa... (*Pausa.*) I et recordo que surt per la tele...

El TONI està a punt de tornar a pegar a l'ALEIX, que alça els braços per protegir-se. L'EVA parla per aturar-lo.

EVA: Si fossis d'una altra manera, potser ho entendries, Toni. Però tu... Tu no t'has parat mai a pensar de debò què passaria si perdessis la Laura.

TONI: No és veritat, Eva. (*Pausa.*) Et conec com si t'hagués parit. No va ser per la mort d'en Carles.

EVA: Això que estàs insinuant és-

TONI: És una infàmia, sí! Però me la jugo. I sé que no jugo en fals.

EVA: T'equivoques, Toni. Tu sempre jugues en fals. (*Pausa.*) Sempre.

Fosc.

L'endemà

Lentament torna la llum i sentim la veu de l'ALEIX, repassant un monòleg. Fa tota mena de moviments gimnàstics mentre diu el text.

ALEIX: «Ara és el moment. Ara puc fer-ho. Està pregant i és la millor ocasió. Però aniria al cel. I doncs, de què serviria la venjança? No. He d'interrompre el gest i la daga. Un mal home en mata un altre, i el fill d'aquest envia al cel el-».

Tòt d'una, sentim trencadissa de vidres.

ALEIX (*alçant la veu, cap enfora*): Ep! Va tot bé?!

Entra el TONI. Duu una safata amb una gerra d'aigua i un got.

TONI: Tinc un pols que fa cagar...

ALEIX: T'ha donat gots de vidre?

TONI: Sí, noi. El del bar me n'ha deixat un parell, però un s'ha suïcidat pel camí.

ALEIX: Vols que vagi a recollir-

TONI: No, no... Ja hi vaig jo. Tu vés fent.

ALEIX: Vigila, no et tallis...

TONI: Tranquil·la, mama. *(Pausa.)* Beu una mica, fes el favor...

El TONI surt a recollir els vidres. L'ALEIX se serveix un got d'aigua i se'l beu, en el temps que el TONI torna amb els vidres i els deixa en un cendrer; es llepa un dit.

ALEIX: T'has tallat?

TONI *(pel dit)*: No és res... Tens la daga?

ALEIX: La tinc, la tinc.

TONI: Molt bé, doncs tens la daga, i tens el teu oncle a l'altre costat de la paret. Ton pare t'ha encarregat que el liquidis. Però tu-

ALEIX: Però jo...

TONI: Però tu... què?

ALEIX: Jo... què...? Doncs jo...

L'ALEIX mira el TONI sense saber què n'espera.

TONI: Ho has fet mai?

ALEIX: El què?

TONI: Liquidar algú?

ALEIX: No! No, no... Jo no he liquidat mai ningú.

TONI: No has tingut mai ganes de matar ningú?

ALEIX: Hòstia... Doncs... Doncs em sembla que no.

TONI: Mai? Ni el paio que et va prendre la nòvia a tercer de BUP?

ALEIX *(fatxenda)*: Això no va passar...

TONI: És clar... *(Pausa.)* Però tots tenim una pulsíó...

ALEIX: Una pulsíó?

TONI: La possibilitat de matar. *(Pausa.)* Tu també.

ALEIX: No... Jo em sembla que no. Sóc un paio molt... tranquil.

TONI: Doncs, si no la tens, te l'hauràs de fer venir. Escolta, per què no corres?

ALEIX: Que corri...?

TONI: Sí. Et cansaràs de veritat. T'oxigenaràs i-

ALEIX: Sí, m'haig d'oxigenar...

TONI: Sí, em sembla que sí. Així el diafragma accelerarà la respiració. *(Mirant la sala:)* Aquí tens força espai.

ALEIX *(poc convençut)*: Corro, corro...

TONI: Et fa mandra?

ALEIX: No! No, no... Què va...

TONI: Sí. Te'n fa-

ALEIX: Que no... Que no...

TONI: Doncs, au. Corres, i després dius el text. I ja veurem com surten les-

ALEIX: Les pulsions... *(Animant-se:)* Vinga...

L'ALEIX comença a córrer per tota la sala i pels passadissos del teatre.

TONI: Ara!

L'ALEIX s'atura allà on sigui i comença el monòleg.

ALEIX: «Ara és el moment. Ara puc fer-ho. Està pregant i és la millor ocasió-».

TONI: Corre!

L'ALEIX corre.

TONI: No paris de córrer, i digues el text!

ALEIX (*corrent*): «Ara és el moment. Ara puc fer-ho. Està preguntant i és la millor ocasió. Però aniria al cel. I doncs, de què serviria la venjança? No. He d'interrompre el gest i la daga».

TONI: *Stop!*

L'ALEIX calla.

TONI: Vine... Vine aquí, amb mi.

L'ALEIX s'hi apropa. El TONI es posa darrere seu. L'encercla amb els braços i li prem l'abdomen. L'ALEIX amb prou feines pot respirar.

TONI: Digues el text. I no vull notar que has corregut. No vull notar que tens el cor accelerat. (*Pausa.*) Sóc aquí. Sóc Claudi. I diuen que vaig pelar ton pare... (*Pausa.*) Estic just darrere teu. No puc veure't. No puc sentir-te. Estic resant... Si ho has de fer, fes-ho ara... *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti-*

ALEIX: «No! He d'interrompre el gest i la daga. Un mal home en mata un altre, i el fill d'aquest envia al cel el criminal?».

TONI (*tocant-li el ventre*): Hauries de fer més exercici.

ALEIX (*té pessigolles*): Estic en forma, no?

TONI: Home, aquí hi ha pelleringa, eh...

ALEIX: Sí... potser hauria d'anar més al gimnàs.

TONI: Hauries d'enfortir pelvis i abdomen. Si no, tindràs la caixa toràcica molt flonja...

ALEIX: Ja...

TONI: I si la tens flonja..., la caixa toràcica..., no podràs controlar la respiració. I la respiració i el batec del cor... ja ho saps.

ALEIX: Sí, van a l'hora.

Pausa.

TONI: Parlant del cor... Puc fer-te una pregunta?

ALEIX: I tant.

El TONI comença a fer-li un massatge a l'espatlla, mentre li parla.

TONI: Com és que no has acompanyat la Sara? Avui té la prova, no?

ALEIX: Sí... Però com que havia quedat amb tu-

TONI: T'has estimat més venir aquí, amb mi, que no pas acompanyar la teva...

ALEIX: La meva... què?

TONI: No ho sé. La teva... què?

Pausa.

TONI: Em va semblar veure molta... complicitat entre vosaltres.

ALEIX: És molt bona tia. I molt *curranta*.

TONI: Ja.

ALEIX: Però està casada. Amb un paio molt maco, per cert. L'altre dia me'l va presentar.

TONI: Però tu i ella no...? (*Pausa.*) Perdona, tinc cos d'atleta i ànima de portera. No puc fer-hi més.

ALEIX: A tu no et passa?

TONI: El què?

ALEIX: Les dones amb qui treballes. És tot tan intens, i estàs tantes hores amb elles, que al final...

TONI (*entenent*): Ja...

ALEIX: La Sara és molt atractiva. I entre les hores que ens hem passat aquí tancats, que si xerres d'això, que si expliques allò... I si a sobre entre els personatges hi ha una relació tempestuosa...

TONI: I a ella li passa el mateix que a tu?

ALEIX: En realitat «passar-passar», no ha passat res...

TONI: Ja... Però passarà...

ALEIX: Si tots dos ho volem, per què no? Ja som grandets...

TONI: Però el seu home és un paio molt maco.

ALEIX: Sí...

TONI: I ella se'l deu estimar.

ALEIX: Segur que sí.

TONI: I a tu, això... tant se te'n fot.

L'ALEIX somriu amb picardia. El TONI el mira i entén. Tòt d'una, li clava els dits amb força a l'omòplat.

ALEIX: Ahhh!!!

TONI: Ai! Perdona, perdona... El pinçament...

ALEIX: No, no... No passa res...

Es va relaxant.

ALEIX: Gràcies per aquesta sessió, Toni. M'estàs ajudant moltíssim...

TONI: Relaxa...

ALEIX: És que ets un crac. És que es pot dir més alt, però no més clar. I ja està. I *punto*. I a qui li piqui, que es rasqui! Hi ha actors de primera, de segona, de tercera regional... I tu...

TONI: Jo, què?

ALEIX: Tu jugues a la Champions...

TONI: Carai...

ALEIX: I et diré una cosa: si algun dia pogués treballar amb tu, seria... seria...

TONI: Seria un somni. (*Pausa.*) Perquè probablement estaries somiant. Què fa el teu pare?

ALEIX: Doncs la veritat és que no gaire bé. Li han fet proves i li han trobat una cosa lletja...

TONI: Vaja. Em sap greu.

ALEIX: El pronòstic... no és gaire bo.

Segueixen molt a prop l'un de l'altre.

TONI: Saps que en el projecte que vull fer hi ha un personatge que et podria interessar...

ALEIX: Home, doncs, parlem-ne. Jo ara estic preparant una cosa per a un teatre petit. Però, si convé, ho deixo córrer...

TONI: Segur? No voldria fer-te quedar malament...

ALEIX: No, no... Cap problema. Jo ho deixo i ja trobaran algú altre. Total, pel que cobro... (*Pausa.*) Jo... si puc treballar amb tu...

L'ALEIX i el TONI, cara a cara. A tocar de nas. Hi ha una equívoca intimitat entre tots dos. Tot d'una, el TONI obliga l'ALEIX a fer mitja volta, posa una mà sobre el seu clatell i l'obliga a inclinar mig cos endavant. Componen una figura del tot irreverent: l'ALEIX inclinat davant del TONI, que recolza el seu pubis contra les natges del noi.

TONI: Ara. Relaxa els isquis!

ALEIX: Els què?

TONI: Dilata!

ALEIX: Perdona?!

TONI: Diafragma i esfinter. Relaxa els isquis, agafa aire i deixa'l anar!

ALEIX: Puc dir una cosa?

TONI: No!

Després de prendre aire i traient forces de flaquesa, comença:

ALEIX: «Ara és el moment. Ara puc fer-ho-».

El TONI clava una empenta violenta a l'ALEIX, que el fa caure a terra. L'ALEIX el mira completament desconcertat.

TONI: Per què t'hi vols dedicar?

ALEIX: Com...?

TONI: Qui t'ha fet creure que la gent pagaria per veure com fas el papallona? (*Pausa.*) «Perfeccionar la teva tècnica?». Però de quin arbre has caigut, nen?!

ALEIX: No sé què vols-

TONI: No t'ho van dir?! (*Pausa.*) Ningú no et va dir que aquest és un ofici infame? Infame!

ALEIX: Però-

TONI: Ningú no t'ha avisat que la gent que cobra per ensenyar les vergonyes no tindrà entrada al regne dels cels? (*Intimidant:*) Eh?! Eh?! Eh?!!!

ALEIX: És la meva feina!

TONI: Tu no tens ni idea del que és anar a treballar, imbècil! Tu no saps què és sortir al món i suar la cansalada!

ALEIX: No és veritat!

TONI: I ton pare? Eh?! Digues! És que no saps que cada vegada que algú li recorda que té un fill actor és com si li diguessin que li ha sortit una fístula?!

ALEIX (*amenaçador*): Deixa estar el meu pare!

TONI (*maquiavèl·lic*): No tens collons ni d'aixecar-me la mà. (*Pausa.*) Pensa que demà te'n recordaràs d'aquesta escena. Què dic?! Te'n recordaràs tota la puta vida. Una vida de misèria, de la qual només podràs explicar l'anècdota d'aquell dia que un gran actor et va posar amb el cul en pompa!

ALEIX: El que passa és que esteu cagats!

TONI: Estem cagats? Qui està cagat?!

ALEIX: Tù i ella... Tots dos... Esteu cagats!

TONI: Ah, sí?!

ALEIX: Sí! Amb la merda fins al coll!

TONI: Oh, quina pudor, no?!

ALEIX: Perquè no teniu pebrots de reconèixer que s'ha acabat...!

TONI: Què és el que s'ha acabat?!

ALEIX: Heu perdut la il·lusió!

TONI: La il·lusió és cosa d'il·lusos, passerell! (*Pausa.*) Digue'm una cosa: i a tu... A tu què és el que et fa tanta il·lusió? (*Pausa.*) Espera't... Espera't, perquè em sembla que ja ho sé... És clar! (*Pausa.*) El teu pare és a l'hospital a punt d'estirar la pota, però tu ets aquí... Aquí! Deixant que et fotin mà a... canvi d'un aplaudiment.

ALEIX: Ets un fill de-

TONI: Et vendries l'ànima a canvi d'un aplaudiment... Això és el que faries. És l'únic sacrifici que estaries disposat a fer. (*Pausa.*) Tu queda't aquí, menjant-me el cacauet. I a ton pare, que el donin pel-

L'ALEIX treu la daga.

TONI (*es gira, s'agenolla i prega*): ...*In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti-*

ALEIX: «Bèstia incestuosa i adúltera! Traïdor que amb arts de bruixeria retens la voluntat d'una reina, que era la més virtuosa de les reines! No permetré que la cort de Dinamarca aculli al jaç reial l'incest i la luxúria. Monstre infecte!».

Entra l'EVA.

EVA: Encara ets aquí?

TONI (*sortint del personatge i apropant-se a l'ALEIX*): Per qui ho dius?

EVA (*mirant els vidres del cendrer*): Què ha passat?

TONI: He trencat un got.

EVA: I la Sara? Encara no ha vingut...?

TONI: Aquí la tens...

La SARA entra. Tots la miren. La cara d'ella ho diu tot.

ALEIX: Com ha anat?

Silenci.

ALEIX: Merda!

SARA: Em sembla que la noia que han agafat acaba de sortir d'una escola de teatre.

TONI: Vaja... *(Pausa.)* Potser buscaven una altra cosa.

SARA: Sí. Buscaven una Ofèlia... més jove.

L'EVA no sap què dir.

ALEIX: Ja veuràs com sortirà alguna altra cosa-

TONI: Segur que sí...

Pausa.

SARA *(a l'EVA)*: Suposo que acabem aquí... Les sessions...

EVA: Suposo que sí.

SARA: M'has ajudat molt. Encara que no hagi sortit bé, estic contenta d'haver-

EVA: Si fos tu, em sentiria una mica frustrada, francament.

TONI: No, Eva. Ara no...

EVA: Un munt de temps perdut. Per tu. *(Pausa.)* I per mi.

SARA: T'he decebut. Ho sento.

EVA: Què hi farem...

L'EVA fa per sortir.

SARA: Digue-m'ho.

L'EVA s'atura.

EVA: Que et digui què?

SARA: No va inclòs en el preu?

Després d'un silenci llarg.

SARA: Digue-m'ho. (*Pausa.*) Sisplau.

Pausa.

EVA: Què vols que et digui? Això és una carrera de fons. Suposo que algú t'ho deuria explicar, no?

SARA: No, Eva. Frases fetes, no, sisplau. Digue'm la veritat. (*Pausa.*) Tu saps que no és una carrera de fons. No per a tothom.

EVA: La gent surt cada dia a guanyar-se la vida, nena. Aquí ningú regala res a ningú.

SARA: I jo sóc una d'aquestes, no? Una d'aquestes que es passaran la vida corrent, però que no arribaran mai enlloc.

EVA: Això no ho sabem.

SARA: I tant que ho saps.

EVA: No estàs cansada? Jo no he fet cap prova iestic com si m'haguessin atropellat.

SARA: Tu vas debutar als vint anys... I, des dels vint anys, no has parat.

Pausa.

SARA: M'has vist treballar. M'has sacsejat de dalt a baix... M'has fet treure coses que no sé ni d'on han sortit... Em sembla que tinc dret a preguntar-t'ho, no?! (*Pausa.*) Ho segueixo intentant, sí o no?

L'EVA mira el TONI.

TONI: Digue-l'hi.

Silenci tens.

EVA (*pesadament*): Si ho vols... Si de veritat ho vols i estàs disposada a aguantar carros i carretes..., et guanyaràs la vida.

La SARA no pot reprimir el plor.

EVA: I ara, què et passa?

SARA (*trencada*): Que jo no vull guanyar-me la vida...!

Silenci.

EVA: El problema és que, quan actues, estàs... estàs com sostinguda. No sé per què, o per qui... però no m'ensenyés res que no hagi vist abans. (*Pausa.*) Si no ets autèntica, ets una més.

I com tu n'hi ha cinquanta... o mil esperant la trucada. I fins que no et vulguin trucar a tu, només a tu...

SARA: Què més?

EVA: La gent no pagarà per venir a veure els personatges que interprets. Treu-t'ho del cap. *(Pausa.)* Si han de venir al teatre, vindran a veure't a tu. I, si vols que això passi, hauràs de quedar-te en pilotes cada vegada que surtis a l'escenari. Sense pudor, sense vergonya i sense vanitat... *(Pausa.)* No es tracta de fer-ho bé, Sara. Es tracta de ser-ho!

Pausa.

EVA: Has passat les escenes de l'Ofèlia quaranta vegades, però mai no he vist el «teu» dolor. Per això no sé qui ets... *(Pausa.)* L'Ofèlia s'acaba suïcidant, per l'amor de Déu! Suïcidant... Ho pots entendre? *(Pausa.)* L'espectador ve a viure una experiència. I seria collonut que la visquéssim junts. Ells i nosaltres. Si no, què som? Què cony hi fem aquí?

Silenci.

EVA: Podem creure'ns-ho de veritat, fer veure que ens ho creiem, o directament fer la cagadeta, recollir els trastos i tornar cap a casa sense que hagi passat res autèntic aquí dalt.

Pausa.

EVA: Podem estar vius... O ser figuretes de cera. I sabeu què

passa? (*Pausa.*) Que les figuretes de cera... són intercanviables.

Pausa llarga.

ALEIX: I com es fa?

L'ALEIX mira el TONI i l'EVA.

ALEIX: Vosaltres... com ho feu?

El TONI mira l'EVA.

ALEIX: Què vol dir «ser autèntic»? (*Pausa.*) Està molt bé tot això que dius, però...

SARA: Però com es fa...?

Silenci.

TONI (*mirant l'EVA*): Com es fa?

Pausa.

EVA: Ho sento molt, però... Jo me n'he d'anar...

TONI: Doncs fent-ho... No hi ha cap altra recepta. És tan senzill com això: les coses no es fan soles. (*Pausa.*) Som professionals, no? El que hem de fer és fotre'ns un tip de treballar.

Pausa.

TONI (*a la SARA*): Endavant. (*Pausa.*) El monòleg. El monòleg que has fet a la prova. Torna a fer-lo.

SARA: Ara?

TONI: Sí, ara... Aquí. Va..., fes-lo...

L'ÈVA s'ha aturat i els observa.

SARA: Estic molt cansada...

TONI: I això a qui li importa?! A qui li importa que estiguis cansada? Que estiguis cansada, que se t'hagi cremat l'arròs o que li estiguis posant les banyes al teu home...? A qui li importa?! (*Pausa.*) Ets aquí, no? Has vingut a fer... teatre. Teatre-teatre... Doncs volem veure què fas i com ho fas. No ens importa res més.

La SARA i l'ALEIX es miren. Ella pren forces de flaqueza i es prepara per començar. El TONI es disposa a observar-la. L'ÈVA no es mou del seu lloc.

SARA: «Jo cosia a la meva cambra, quan Hamlet em vingué a trobar; la camisa descordada, les mitges brutes i sense sabates; pàl·lid com la rosada».

TONI: Espera, espera... Un moment. Ho has fet així?

SARA: Com...?

TONI: Mirant... el no-res.

SARA: Sí...

TONI: No us han posat un actor que us mirés als ulls i us donés la rèplica?

SARA: No. Estava sola...

El TONI fa un senyal a l'ALEIX, que s'apropa a la SARA per fer-li de partenaire.

TONI: Torna-hi.

ALEIX (*a la SARA*): Vols que t'escupi?-

TONI: No cal! No cal...!

La SARA pren aire i torna a fer el monòleg, amb l'ajuda de la mirada sostinguda de l'ALEIX.

SARA: «...pàl·lid com la rosada, tremolant-li els genolls, tot ell amb un aspecte tan llastimós com si arribés de l'infern després d'haver-hi vist coses espantoses. (*Pausa.*) Em va prendre el canell, i me'l va prémer amb força. Després va aixecar el braç, així... Va fer un pas i, amb l'altra mà damunt les celles, em mirava els ulls i el rostre fixament, com si fos la primera vegada que em tenia al seu davant».

L'EVA fa un gest de disgust.

TONI: Què trobes?

EVA: Me n'he d'anar...

TONI: Eva-

L'EVA s'atura.

TONI: Em deixes que provi una cosa... Serà un momentet...

L'EVA, cansada, s'espera.

TONI: Recorda tot el que vam trobar l'altre dia. La foscor, el forat del qual no pots sortir... La desesperació per la pèrdua del que més estimes...

El TONI té una idea. Agafa el cendrer on hi ha els vidres trencats i els escampa per terra.

TONI (*a la SARA*): Provem-ho?

SARA: Què vols que faci?

TONI: Li has portat una de les ampolletes de perfum que et va regalar quan et jurava amor etern. I l'ha llençada a terra, davant teu, sense miraments, i s'ha trencat en mil bocins. (*Pausa.*) Per a tu, era un tresor...

La SARA processa la informació. El TONI mira l'ALEIX.

SARA (*s'ajup a terra i recull els vidres, amb cura*): «Va sospirar llargament, amb un gest indefens, ple de misèria, com si el cor se li enfonsés a dins del pit... (*Pausa.*) Aleshores se'n va anar, caminant d'esquena sense deixar de mirar-me fixament. Va topar amb la porta i va sortir com si fos un esperit fugint de les flames...».

Silenci.

TONI: Millor, no?

La SARA mira l'EVA, esperant l'aprovació.

EVA: Ja n'hi ha prou. Vés-te'n a casa i descansa-

La SARA s'alça amb energia i continua el monòleg amb ràbia.

SARA (*mirant l'EVA*): «Com ha pogut fondre's un esperit tan noble... Ardit guerrer i fidel a la corona...».

EVA: Prou...

SARA: «Tot s'ha fos com un esglai. I jo... la més desgraciada de les dones, ara he de veure'l foll, perdut i trist...».

EVA: Sara, sisplau...

SARA: «Veure'l així, quan he vist el que he vist...».

L'EVA la mira. La SARA té una expressió espantada i terrible. Tanca amb força el puny on sosté els vidres que ha anat recollint. Esglai general.

SARA: «Sabem tan bé el que som, i no sabem el que podem esdevenir...».

La SARA obre les mans. Cauen els vidres que ha recollit. I cau també a dojo la sang del seu palmell. Tòts ho observen horroritzats.

EVA: Estàs boja! Per què ho has fet això?!

Pausa.

SARA (*d'esma*): Fa temps..., molt de temps... Vaig prendre unes quantes decisions... Què volia fer, a qui volia estimar... I a qui em volia assemblar. (*Pausa.*) Tu tampoc, Eva. Ara veig que ni tan sols tu ets com t'havia imaginat... (*Pausa.*) Si perdo el teatre... em quedaré sense res.

Tots l'han escoltada atentament.

EVA (*penedida*): Jo no volia que et fessis mal... Jo no volia que tu-

TONI: Aleshores... Aleshores, què vols, Eva? Què cony vols?!
De què va tot això?

L'EVA, commoguda, se'n separa i deambula per l'espai, neguitosa. Finalment, baixa de l'escenari i surt del teatre. Els altres queden perplexos.

ALEIX: Ha marxat?

TONI: Això sembla.

ALEIX: I ara... què fem?

El TONI no sap què respondre. Lentament, l'ALEIX i la SARA van recollint les seves coses. El TONI veu que l'EVA torna. Fa un gest ràpid als dos joves, que surten apressats.

EVA (*entra. No mira el TONI. Es col·loca en un extrem de l'escenari*):
Tanca els ulls.

TONI: Eva...!

EVA: Tanca els ulls.

TONI: Eva...

Finalment el TONI obeeix i tanca els ulls.

TONI: Molt bé. Tanco els ulls. No sé a què estem jugant, però-

EVA: Escolta.

Pausa.

TONI: Que escolti què?

EVA: No ho sents?

TONI: Què és el que he de sentir?

EVA: La respiració.

TONI: La respiració? La respiració de qui?

EVA: Si els sents respirar, sabràs si hi són de veritat o només de cos present. La respiració no es pot fingir...

TONI: De què parles?

EVA: Escolta'ls... No sents com respiren...?

Silenci.

El TONI, entenent, obre els ulls i mira el públic.

EVA: Mira'ls... *(Al públic:)* No et fan por?

TONI: No. No em fan por. No me n'han fet mai.

EVA: Per què no?

TONI: Perquè no saben res de mi!

EVA: No saben res... Però ho veuen tot... Ho veuen tot.

Pausa.

TONI: Eva...

Silenci.

EVA: Tu no has perdut mai la il·lusió?

TONI: Cada sis mesos. *(Pausa.)* I, quan la perdo, la busco. I, si no la trobo, obro la nevera i penso: «Vés a treballar, gamarús, que has d'omplir moltes boques...». *(Pausa.)* O és que tu saps fer alguna altra cosa?

Silenci.

TONI *(pausa)*: Sí, potser sí. Segur que estic més cascat cada dia que passa. Com tots... *(Pausa.)* I sé que, si em despisto, es fixen més en la vora dels pantalons que en el personatge. *(Pausa.)* Potser sóc un inconscient, però jo, Eva... Jo encara surto a divertir-me. I quin mal hi ha? *(Pausa.)* Quin és el problema? Que no faig com tu? Que jo no surto sempre a matar?

EVA: Jo surto a deixar-me matar, Toni.

TONI: Potser si t'ho agafessis d'una altra manera...

EVA: Tens raó. *(Pausa.)* No ho vaig deixar pel Carles.

Silenci. El TONI l'escolta amb atenció.

EVA: Pocs mesos després d'enterrar el meu home, vaig fer el *Borkman*. I va anar bé... Va anar molt bé. Les millors crítiques que he tingut mai. *(Pausa.)* Però un dia... Un dia vaig sortir a l'escenari a fer la funció. Vaig dir tot el text. I vaig fer tot el que havia de fer. *(Pausa.)* I quan era allà dalt, davant de tothom... De cop me'n vaig adonar...

Pausa.

EVA: Jo ja no hi era. No hi era.

Pausa.

EVA: Em miraven. Però era jo la que els estava mirant a ells... Una dona que s'havia quedat sola. Una dona trista, que no es creia res del que estava fent... Res del que estava dient. *(Pausa.)* Però això no va ser el pitjor, Toni. El pitjor va ser que ells... Ells no se n'adonaven. Estava allà, disfressada... Em sentia ridícula, i ells no ho veien.

TONI: Eva...

EVA: No valia la pena. Tantes hores, tants anys... *(Pausa.)* Era mentida i... no se n'adonaven. Res no sortia de mi. *(Pausa.)* Els estava enganyant... I ningú se n'adonava.

Pausa.

EVA *(al TONI)*: No m'ho puc agafar d'una altra manera, perquè no ho sé fer d'una altra manera.

TONI: La mort d'en Carles va ser una hòstia molt forta, Eva. D'alguna manera havia de sortir el cop. *(Pausa.)* Però han passat tres anys... Potser si ho tornes a provar...

EVA: Hi he dedicat totes les meves forces. Totes... *(Pausa.)* Però s'ha acabat.

TONI: Però per què?!

EVA: Perquè m'ha passat la vida per sobre, Toni. I m'ha deixat feta una merda. *(Pausa.)* Perquè sé que em miren. I no m'agrada el que veuen. I tampoc sé què veuen.

Entra la SARA i els interromp.

SARA: Perdoneu. (*Al TONI, mostrant dos petits sobrets de sang falsa:*)

Toni, m'ha sobrat sang. On la deixo?

TONI (*indicant-li un calaix d'algun moble*): Allà mateix...

La SARA obeeix i desa la sang sobrera.

ALEIX (*entrant*): Perdoneu... Estic mort de gana... Queden cacauets?

TONI: No. Menja't els vidres.

El TONI li ofereix els vidres que ha recollit de terra. L'ALEIX en tasta un.

ALEIX: És dolç! És massa dolç!

L'EVA els mira, incrèdula.

TONI: És sucre.

SARA (*a l'ALEIX*): Com està el teu pare?

ALEIX: No gaire bé. Li han estat fent proves i... sembla que no hi ha res a fer.

SARA (*afectuosa*): Deus estar cansat.

ALEIX: Una mica...

SARA: Jo també. Estic molt cansada. (*Pausa.*) Però tu i jo tenim una conversa pendent.

ALEIX: Em sap greu, Sara... No vull que pensis que t'he estat vacil·lant, perquè no-

SARA: Estic preparada.

ALEIX: Què vols dir? Preparada per a què?

SARA: No vull deixar-ho a mitges. Si hem arribat fins aquí, ara ja no ens podem fer enrere. Assumiré les conseqüències, però jo... jo vull arribar fins al final. Passi el que passi. (*Pausa.*) I tu?

L'ALEIX i la SARA es miren embadalits. El TONI i l'EVA els observen expectants.

ALEIX: «Una vegada vaig estimar-vos».

SARA: «Així ho vaig creure».

ALEIX: «Doncs no m'hauries d'haver cregut».

SARA: «No us hauria d'haver cregut».

ALEIX: «Vés-te'n a un convent. Vés-te'n!».

L'ALEIX surt.

SARA: «Com ha pogut fondre's un esperit tan noble... I jo... la més desgraciada de les dones, ara he de veure'l foll, perdut i trist... Veure'l així, quan he vist el que he vist...».

L'EVA observa la representació que es produeix al seu voltant. Els altres actuen com si no la veiessin.

TONI: «Sé perfectament d'on ve el seu mal. No parla un boig; i no és el desconsol d'un infeliç enamorat qui desbarra. El meu nebot té l'ànima esquerdada perquè hi cova un mal major. I no m'equivoco si dic que jo mateix estic en pe-

rill. Cap de nosaltres no viurem del tot segurs si el deixem campar lliure i embogit. Cal ser previngut i ja he pres decisions fermes: enviarem el vostre fill a Anglaterra. Veure altres terres i altres mars li esgarraparà del cap la tenebror que el pertorba d'ençà de la mort del seu pare. I, quan torni, de ben segur que en tornarà un altre. Ho autoritzeu?».

L'EVA el mira. Ell li aguanta la mirada. L'EVA no sap què fer; no és capaç de pronunciar ni un mot.

TONI: «Digueu... Digueu-me si autoritzeu els meus plans! Digueu-m'ho!».

L'EVA continua bloquejada. El TONI l'acarona, comprensiu. Ella fa per sortir, però ell tot d'una s'agenolla.

TONI: «Rancior del meu crim! Del cel la senten perquè conté la damnació primera... la mort d'un germà! No puc ni tan sols pregar. *(Pausa.)* Aquesta mà és xopa de la sang germana... i dalt del cel no hi ha prou pluja que la deixi com la neu! Perdoneu-me, senyor! Perdoneu el meu crim infecte. La meva consciència és negra com la mort! Àngels, ajudeu-me!».

Torna l'ALEIX.

ALEIX: «Ell va matar el meu pare amb vilesa i crueltat. Ha de morir en mans de la meua ira. Ha de remoure's a l'infern amb totes les seves culpes...!». *(Mirant l'EVA:)* «Mireu-me, mare... M'estic tornant boig...».

L'EVA, incòmoda, fa per sortir en el moment en què la SARA comença a cantar.

SARA: «Qui em dirà, avui, on reposa aquell que m'estimava? / Com tornar-li el bes d'amor perdut per tant de temps? / Pres captiu al capdamunt d'una carena, / llavis i crits l'han de portar vora meu...».

Mentre canta, fa aparèixer d'algun lloc un preciós abric vermell. S'alça i l'ofereix a l'EVA.

SARA: «Majestat...! Teniu, roselles i gessamí. Són per a vós».

L'EVA no l'agafa.

SARA: «No les voleu? No les agafeu quan us les dono amb el cor? I una branca de romaní... Per a mi també n'hi ha. No, vós us l'heu de posar en una altra banda».

La SARA, malgrat la quietud de l'EVA, li col·loca l'abric sobre les espatlles.

SARA: «Així...Voldria poder donar-vos algunes violetes, però estan totes marcides des que el meu amor embogí». *(Canta mentre s'ajau sobre el riu:)* Diuen que és mort / se n'és anat / els llavis callen / un coixí d'herba i llosa als peus / ha fet mudança / l'amor s'ha fos i el seu alè ara m'espanta... *(Mirant HAMLET:)* «Recorda'm, amor meu... Recorda'm...».

OFÈLIA tanca els ulls. Tots els altres l'observen.

TONI: «No és possible...».

ALEIX: «No...! Amor meu...!».

Silenci llarg. El TONI i l'ALEIX miren l'EVA, esperant la seva reacció. Però ella és incapaç de reaccionar. Al cap d'uns segons, els dos homes tanquen el teló. Abans que la cortina tanqui del tot, però, se sent un repic de campanes.

EVA (*finalment, commoguda, amb un fil de veu*): «Recordeu...? (*Pausa.*) Recordeu...? (*Intenta projectar la veu.*) Recordeu aquell salze abocat a la riera, de branques grises i fulles de plom...? (*Pausa.*) Ella hi anà tota coberta de flors i de garlandes. Als peus del salze, diuen els que de lluny la van veure, va quedar-se uns minuts mirant el cel. (*Pausa.*) Tot d'una, s'enfilà arrapant-se entre les branques, per penjar-hi a cadascuna una corona de flors. (*Pausa.*) Però una d'elles, una branca envejosa, de sobte s'esberlà, i tots junts, trofeus i nina, van caure a l'aigua, que diuen que encara plora... (*Pausa.*) Les seves robes, esteses i inflades, com si fos una sirena, l'han sostinguda un temps, mentre de lluny la sentien cantar cançons antigues, com si no fos conscient del que passava... (*Pausa.*) Però no podia durar gaire, i finalment la veu s'ha esmorteït, just quan la roba xopa de tan beure s'ha endut la pobra infeliç al fons del riu...».

ALEIX (*entre plors*): «És culpa meva... Culpa meva...».

TONI (*emocionat*): «Era tan dolça...».

GERTRUDIS (*inconsolable*): «No...! Ara ja no digueu res. Que no hi ha res més a dir. Només deixeu que sonin les campa-

nes..., que toquen a mort, per acomiadar en seguici el cor
sens vida d'Ofèlia...».

*La SARA obre els ulls. Totes dues es miren. La jove s'incorpora i
abraça l'EVA, que li torna l'abraçada.*

TONI (a l'EVA): I ara... em deus un cafè!

El TONI xiula, mirant la cabina del tècnic. La funció s'ha acabat.

Fosc final.

Infàmia es va estrenar a La Villarroel el 16 de gener del 2016 amb el repartiment següent:

EVA DOLÇ: Emma Vilarasau

TONI: Jordi Boixaderas

SARA: Anna Moliner

ALEIX: Francesc Ferrer

Text i direcció: Pere Riera

Escenografia: Sebastià Brosa

Il·luminació: Albert Faura

Vestuari: Berta Riera

Espai sonor: Jordi Bonet

Caracterització: Toni Santos

Producció: La Villarroel i Bitò
Produccions, S.L.

Desclassificats

PERSONATGES

SÍLVIA UTGÉS, periodista. Quaranta-i-pocs.

VÍCTOR BOSCH, president. Cinquanta-i-pocs.

CÁCERES, secretari de premsa. Quaranta-vuit.

I.

Una sala d'espera dins un edifici institucional: un parlament. Dues butaques elegants. Al fons, penjada, una foto emmarcada del president del govern.

SÍLVIA (*parla per telèfon i es mou per la sala*): Parla amb la Montse d'Internacional i digues-li que... Em sents? Santi? (*Pausa.*) Sí, sí, la Montse. Ahir vaig haver de perseguir-la dues hores perquè tinguéssim a punt el tema de la cimera... Santi? (*Pausa.*) Et perdo... No és ella la cap d'Internacional? (*Ha tornat a perdre la comunicació. Esbufega i es mou per la sala, buscant cobertura.*) Ara? Em sents o no? (*Pausa.*) On sou? (*Pausa.*) Doncs, quan sortiu de l'autopista, em tornes a trucar. (*Pausa.*) No, no estic nerviosa! (*I penja.*)

Entra el CÁCERES, just quan ella està a punt de renegar.

CÁCERES: Perdó...

La SÍLVIA, avergonyida.

SÍLVIA: No... No passa res.

CÁCERES: Males notícies?

SÍLVIA: No, no... en absolut. (*Pausa.*) Són problemes logístics.

CÁCERES: Quan els equips són tan grans...

SÍLVIA: Sempre n'hi ha que es pensen que manen més del compte.

Pausa.

CÁCERES: Mentre esperem, vol prendre res?

SÍLVIA: Trigarà molt a sortir?

CÁCERES: Aquí sempre hi ha problemes logístics. (*Pausa.*) Però no ho digui a ningú...

SÍLVIA (*somriu*): Un got d'aigua, sisplau.

CÁCERES: Aigua fresca?

SÍLVIA: Sí.

CÁCERES: Molt bé, de seguida l'hi porto.

SÍLVIA: Molt amable.

El CÁCERES surt i sona el telèfon de la SÍLVIA.

SÍLVIA: Santi? Santi? (*Pausa.*) No et sento... Si em sents, torna'm a trucar... (*Pausa.*) Santi? (*Pausa.*) Et sento, però molt malament. (*Pausa.*) No, encara no l'he vist. (*Pausa.*) Sí, fa estona que sóc aquí, però té una reunió i encara... (*Pausa.*) Em sents? (*Pausa.*) Sí, les tinc. (*Pausa.*) És clar que les tinc. (*Pausa.*) Sí, truca'm quan estigueu a punt d'arribar. (*I penja.*)

La SÍLVIA obre el seu maletí i en treu un sobre de mida gran. Se'l mira amb preocupació. En aquest moment, entra el CÁCERES portant un got d'aigua.

CÁCERES: Aquí el té.

La SÍLVIA introdueix de nou, amb un gest àgil, el sobre al maletí.

SÍLVIA: Gràcies.

El CÁCERES li apropa el got d'aigua.

SÍLVIA: Cap... novetat?

CÁCERES: Ara mateix no puc interrompre'l. Però sap que vostè ja és aquí.

SÍLVIA: D'acord. M'espero.

El CÁCERES queda dret en un racó. La SÍLVIA treu una llibreta i un bolígraf de la bossa. Anota alguna cosa. Mentre ho fa, s'adona que el CÁCERES continua impertèrrit, a pocs metres.

Ningú no diu res. Es miren. La SÍLVIA segueix apuntant a la llibreta. Segueixen en silenci. Al cap d'uns segons, la SÍLVIA diu:

SÍLVIA: S'hi està bé aquí, eh?

CÁCERES: Perdoni... Si la molesto, sortiré...

SÍLVIA: No, no. Ho dic per la calor.

CÁCERES: Té calor?

SÍLVIA: És suportable. A fora fa una xafogor...

CÁCERES: Sí. I aquest edifici és molt calent... Vull dir, calorós.

SÍLVIA: Sí, però s'hi està millor que no pas al carrer.

CÁCERES: I diuen que han baixat les temperatures.

SÍLVIA: Ah, sí?

CÁCERES: Això diuen.

SÍLVIA: On ho han dit?

CÁCERES: A tot arreu.

SÍLVIA: De debò?

CÁCERES: Ve una massa d'aire fred. *(Pausa.)* De l'Àrtic.

SÍLVIA: Ah... *(Pausa.)* A l'abril?

CÁCERES: Canvi climàtic. Suposo.

SÍLVIA: Doncs no en sabia res...

CÁCERES: Em sembla que ho he sentit a les notícies del seu canal.

SÍLVIA: Hauria de parar més atenció als informatius del meu canal.

Somriuen.

CÁCERES: Tenim l'aire condicionat espatllat. Fa uns dies...

SÍLVIA: No sé què farem, després, amb els focus i tot...

CÁCERES: Em sap greu.

La SÍLVIA calla i fa un glop d'aigua. El CÁCERES no es mou del seu lloc, com un servent esmerat. La SÍLVIA el mira.

SÍLVIA: Deu anar molt atabalat...

CÁCERES: La feina justa. Ja hi estic acostumat.

SÍLVIA: No. Perdoni, volia dir-

CÁCERES: Ah, es refereix al senyor Bosch...

SÍLVIA: Aquests dies hi ha hagut molt de rebombori.

CÁCERES: Sí. Bé, suposo que aquestes coses..., ja se sap, van amb el càrrec.

SÍLVIA: De totes maneres, no deu ser fàcil.

CÁCERES: Aquesta feina no la pot fer qualsevol.

SÍLVIA: I, si la fas, has de ser capaç de resistir aquesta mena de...

(Buscant la paraula justa:) d'incidents.

CÁCERES: Entre vostè i jo... podem dir-ne «atacs».

SÍLVIA: Resistir-los i no perdre la calma.

CÁCERES: Ni la dignitat.

SÍLVIA: No perdre la dignitat.

CÁCERES: Aquesta és la clau. I ell mai no l'ha perduda.

La SÍLVIA fa un silenci i el mira buscant una certa complicitat. El CÁCERES li torna la mirada.

CÁCERES *(entenent)*: Perdoni, ara mateix li portaré més aigua.

SÍLVIA: No, no... No tinc set. *(Pausa.)* No m'ha entès...

CÁCERES: M'havia semblat que...

Pausa. El CÁCERES reacciona.

CÁCERES: Oh..., entenc. *(Pausa.)* Sí, té raó, no l'havia entès. *(Amb aparent tímidesa:)* Sens dubte, vostè és una dona molt atractiva i a la seva edat... Bé, vull dir que... Vull dir que sembla més... *(Pausa.)* En aquests moments em sembla que sóc esclau de les meves obligacions.

SÍLVIA *(perplexa)*: Perdoni?

CÁCERES: Suposo que entén que aquest no és el lloc, ni el moment...Agraeixo enormement haver estat objecte de la seva curiositat, però-

SÍLVIA: Es pot saber de què parla?

CÁCERES: Ara no puc satisfer-la.

Silenci.

SÍLVIA: Satisfer-me?

CÁCERES: M'afalaga. De debò.

SÍLVIA: Què està dient?

CÁCERES: Vostè m'ha mirat amb desig i...

SÍLVIA: Que jo-

CÁCERES: Disculpi la meva reacció, però és que no estic acostumat a...Vaja, no m'havia passat mai... Aquí, vull dir.

SÍLVIA (*astorada i avergonyida*): Jo no...! Jo no l'he mirat de cap manera! Bé, sí... Sí que l'he mirat... però no pretenia...Vull dir que..., que m'ha sobtat que parlés de «dignitat»... Estava parlant d'això, m'entén? De la dignitat.

CÁCERES: Aleshores, no pretenia seduir-me?

SÍLVIA: Però, per l'amor de Déu, com pot haver pensat una cosa així?! (*Pausa.*) Però... No m'havia sentit mai tan violenta...

CÁCERES: Perdoni'm. De debò, ho sento.

SÍLVIA: Estàvem parlant d'ell i m'ha semblat que entendria que...

CÁCERES: Li asseguro que la seva manera de mirar-me...

SÍLVIA: M'ha sobtat que vostè digués que ell ha gestionat aquesta crisi sense perdre la dignitat. Això és tot!

CÁCERES: Entenc. Aleshores, la seva mirada era de reprovació.

SÍLVIA: No! No... Només... No sé com l'he mirat. Vostè no em coneix, no sap quina cara faig quan...

CÁCERES: Quan vol lligar amb un home?

SÍLVIA (*digna*): Quan qüestiono la dignitat d'algú.

Pausa.

CÁCERES: Vostè creu que sí, que el president ha perdut la dignitat.

SÍLVIA: No, jo no he dit això. Només crec que... No sé ni per què estic parlant de tot això amb vostè! I..., sincerament, perdoni'm, però encara estic una mica desconcertada per això que acaba de passar. Mai no m'havien fet sentir tan, tan...

CÁCERES: Bruta?

La SÍLVIA el mira incrèdula i ofesa.

CÁCERES: Li asseguro que la seva mirada era una mirada bruta.

La SÍLVIA queda absolutament muda.

CÁCERES: Si vostè no se n'avergonyeix, cregui'm que jo tampoc-

SÍLVIA: M'està insultant?

CÁCERES: Seria incapaç.

Pausa.

SÍLVIA: Vull un got d'aigua.

CÁCERES: M'ha semblat entendre que no tenia set.

SÍLVIA: He dit que vull un got d'aigua, no m'ha sentit?!

El CÁCERES surt, enduent-se el got d'aigua buit. La SÍLVIA queda sola. Té molta calor. Treu el bloc i intenta escriure alguna cosa, però no pot. Agafa el telèfon mòbil, però no sap a qui trucar. El CÁCERES entra amb el got d'aigua ple.

CÁCERES: Aquí el té.

El CÁCERES torna a ocupar el seu «lloc» habitual.

SÍLVIA: Pot fer el favor de deixar-me sola?

El CÁCERES fa per sortir, però abans de desaparèixer s'atura.

CÁCERES: Sento molt haver-la incomodat. Seré just darrere la porta. Si necessita res...

Fa per sortir, però la SÍLVIA l'interromp.

SÍLVIA: Ho ha dit de debò?

CÁCERES: Sobre quina de les coses que he dit em pregunta?

SÍLVIA: Està convençut que li he llançat una mirada de desig?

CÁCERES: Amb tots els respectes, sí.

SÍLVIA: I no serà que s'ho ha imaginat?

CÁCERES: Què vol dir?

SÍLVIA: Vostè ha volgut rebre una mirada de desig i ha mal interpretat un gest inofensiu.

CÁCERES: No m'he sentit ofès en cap moment.

SÍLVIA: Ja m'entén!

CÁCERES: Els gestos poden ser inofensius, però no són mai inexpressius. I, mal m'està el dir-ho, però sóc un bon fisonomista i sé diferenciar una mirada diguem-ne... casta d'una carregada de sensualitat.

SÍLVIA: Això és de bojós!

CÁCERES: No cal que hi donem més voltes...

SÍLVIA: Però com s'atreveix...? Com s'atreveix a tractar-me de...

CÁCERES: No passa res, de debò. No és res dolent. Tot plegat és molt natural.

SÍLVIA (*inquieta*): Qui és vostè?

CÁCERES: Sóc aficionat a l'etologia i sempre m'ha interessat el comportament gestual dels mamífers.

Silenci.

SÍLVIA (*desbordada*): Això no m'està passant a mi...!

CÁCERES: Els humans som una espècie increïblement desenvolupada. A diferència de la resta d'espècies, l'instint reproductor no és la base de l'atracció sexual. Habitualment ens mou la voluntat de satisfer un plaer, per la qual cosa decidim de manera racional quin és el subjecte amb què volem aparellar-nos.

La SÍLVIA l'escolta, l'observa, sense donar crèdit.

CÁCERES: Però vostè possiblement no ha pretès seduir-me. Hi ha encara un vestigi en la disposició genètica de l'individu que fa que, en ocasions, a causa d'estats de tensió que debiliten el funcionament del còrtex frontal, les pulsions reproductives s'activin inconscientment, obeint a una força o necessitat purament instintiva.

SÍLVIA (*astorada*): Però... Però què diu?

CÁCERES: Vostè no volia flirtejar amb mi. Si més no, de manera conscient.

SÍLVIA: Ah! O sigui que se m'ha escapat?!

CÁCERES: Més o menys. M'ha vist i ha considerat, instintivament, que jo podria ser el mascle ideal per aparellar-s'hi, ara i aquí.

Silenci.

SÍLVIA: Fastigosament misogin. Se n'adona, oi?

CÁCERES: No. No és un mecanisme exclusiu del sexe femení. En absolut.

SÍLVIA: Però què passa? Que no hi sóc tota, o què?!

CÁCERES: No. No s'ha d'amoïnar. Probablement estigui nerviosa per l'entrevista. Vostè és una gran professional i això, en lloc de donar-li confiança, la fa sentir sota pressió. Sense voler, es provoca uns temors inconscients... Això la fa més dèbil i l'exposa a ser arrossegada per estímuls inexistents que generen reaccions que no pot controlar.

SÍLVIA: No entenc res del que està dient.

CÁCERES: Potser no ho vol entendre. Aquest és el problema.

SÍLVIA: Sé perfectament qui sóc i sóc perfectament capaç de

controlar aquesta situació. *(Pausa.)* Surti del meu davant i deixi de marejar-me.

CÁCERES: Està nerviosa. La situació és difícil. Des que ha entrat aquí, només s'ha relacionat amb mi. Ha rebut l'estímul d'un individu de sexe masculí... apte... I automàticament el seu rostre m'envia el senyal directe, sense que vostè, de manera conscient, pugui censurar-lo. *(Pausa.)* Que és el que hauria fet en circumstàncies... normals.

SÍLVIA: En resum, i si no ho he entès malament, m'he comportat com una neandertal!

En aquest moment, li sona el telèfon. La SÍLVIA mira el remitent de la trucada. Ell fa per sortir. La SÍLVIA no contesta.

SÍLVIA: Un moment! Un moment! No se'n vagi tan de pressa. *(Pausa.)* M'ha costat molt aconseguir aquesta entrevista. Sé que no és un bon moment. De fet, si no hagués passat el que ha passat, potser no hauria insistit tant, ni ell me l'hauria concedit. *(Pausa.)* És cert, estic una mica inquieta. Però no m'hi jugo res. Sé que faig bé la feina. *(Pausa.)* Què coi! La faig molt bé, la meva feina. Però ell sí. Ell s'hi juga el càrrec i, si van mal dades, potser fins i tot s'hi està jugant el coll. *(Pausa.)* No sé què passarà a partir d'avui, però el que està clar és que aquesta entrevista tindrà repercussions. I l'única cosa que em preocupa és no perdre el respecte dels espectadors.

CÁCERES: Si en mi també hi veu un espectador, li asseguro que el que acaba de passar no modifica en absolut la imatge que tinc de vostè.

Pausa.

SÍLVIA: Això m'importa una merda!

Silenci.

CÁCERES: Aniré a veure si ja està llest.

El CÁCERES surt i la SÍLVIA es queda sola. S'asseu i fa una trucada.

SÍLVIA: Santi? Santi, sóc jo, on sou? *(Pausa.)* Més o menys?
(Pausa.) D'acord. *(Pausa.)* No, no, cap problema, em va bé.
(Pausa.) Sí, sí... Quan estigueu a punt d'arribar, em fas una
perduda. *(Pausa.)*

Entren el CÁCERES i el PRESIDENT. La SÍLVIA s'alça per rebre'ls.

PRESIDENT: Perdoni que l'hagi fet esperar, Sílvia...

SÍLVIA: President...

Encaixen. Ell li fa dos petons.

PRESIDENT: Sóc molt escrupolós amb els horaris, però aquesta
setmana... Ja s'ho pot imaginar...

SÍLVIA: Ho entenc.

PRESIDENT: Em sembla que ara tinc tot el temps per a vostè.

La SÍLVIA somriu.

PRESIDENT: Ha estat ben atesa?

La SÍLVIA mira el CÁCERES, inexpressiva.

SÍLVIA: Perfectament.

CÁCERES: Si necessita res...

SÍLVIA (*eixuta*): No res.

CÁCERES: Senyor?

PRESIDENT: Està bé, Cáceres. Fes la teva. Si et necessito, t'avisaré.

CÁCERES: Molt bé. (*S'acomia da.*) Senyoreta Utgés...

SÍLVIA (*tallant-lo*): Senyora.

CÁCERES: Perdoni. Senyora Utgés, ha estat un plaer.

La SÍLVIA el mira, amagant una esgarrifança.

PRESIDENT: Segui, Sílvia, sisplau. Veig que ja té beguda.

SÍLVIA: Sí, me l'ha servit el... Cáceres.

PRESIDENT: Insisteixo, disculpi el retard, però he hagut de resoldre uns assumptes d'última hora. Demà ens arriba una delegació de la Xina.

SÍLVIA: Negocis amb l'imperi?

PRESIDENT: Vostè ho té tan clar com jo, oi?

SÍLVIA: A la redacció, estem fent classes de mandarí.

PRESIDENT: El problema és que la salsa de soja em fa coragre...

La SÍLVIA somriu.

PRESIDENT: Anem bé de temps?

SÍLVIA: Sí. Cap problema.

PRESIDENT: Doncs, si m'ho permet, crec que jo també prendré alguna coseta... *(S'apropa a l'extrem de la sala.)* Vostè vol res més?

SÍLVIA: No, gràcies.

PRESIDENT: Cáceres!

Al cap d'uns segons, el CÁCERES apareix.

CÁCERES: President?

PRESIDENT: Perdona... Podries portar-me alguna cosa per beure?

CÁCERES: Ara mateix, senyor. *(Fa per sortir.)*

PRESIDENT: Cáceres!

El CÁCERES s'atura.

PRESIDENT: Però avui...

CÁCERES *(avançant-s'hi)*: Sense complements. *(El PRESIDENT somriu.)* Ja hi comptava. *(Somriu amb complicitat i surt.)*

El PRESIDENT torna a seure al costat de la SÍLVIA.

PRESIDENT: Tots tenim les nostres debilitats... No ho digui a ningú.

SÍLVIA: No. Això tampoc no ho diré a ningú...

Pausa.

PRESIDENT: Aquest Cáceres les agafa al vol. A vegades tinc la sensació que em llegeix el pensament.

La SÍLVIA rep incòmoda la reflexió del PRESIDENT i li cau el bolígraf de les mans.

SÍLVIA: Oh...

PRESIDENT: Deixi'm... *(Ell s'ajup i li recull el bolígraf.)* Tingui...

SÍLVIA: Gràcies.

PRESIDENT: Quin bolígraf tan... bonic?

SÍLVIA *(somriu)*: Ho sé. És una mica estrident. Me'l va regalar la meva filla. És una mena d'amulet.

PRESIDENT: Un amulet? *(Pausa.)* Avui necessitarà reforços?

SÍLVIA *(resolta)*: Seria la primera vegada en vint anys de professió.

Silenci.

PRESIDENT: Té una filla?

SÍLVIA: Sí.

PRESIDENT: I quina edat té?

SÍLVIA: Acaba de fer-ne quinze.

PRESIDENT: Així ja és una dona...

SÍLVIA *(assentint)*: Els seus també deuen ser grans...

PRESIDENT: La petita ja n'ha fet sis, i el nano..., bé el nano no-més té una cosa al cap...

SÍLVIA: Sí?

PRESIDENT: Crec que fa anar totes les noies de la classe de corcoll!

SÍLVIA: La cànvida adolescència...

PRESIDENT: Nosaltres érem cànvids, Sílvia. Aquesta canalla d'avui en dia va a mil per hora... *(Pausa.)* Jo, als setze anys,

era molt més innocent. L'altre dia ho parlàvem amb el Cáceres. Ell és d'una altra generació, però, en comparació amb el jovent d'ara, ell també es troba en desavantatge.

SÍLVIA: El Cáceres?

PRESIDENT: Quan som joves, ens pensem que ja ho sabem tot. Que no ens cal aprendre res de nou.

SÍLVIA: Sempre n'hi ha de més avançats.

PRESIDENT: Sí, però-

SÍLVIA: I el Cáceres segur que de jove ja en sabia tant com ara...

PRESIDENT (*sorprès*): Per què ho diu?

SÍLVIA: Perdoni, no volia...

PRESIDENT: Vostè i el Cáceres es coneixien?

SÍLVIA: No! (*Pausa.*) Li asseguro que no el conec de res. Afortunadament.

Pausa.

PRESIDENT: Sílvia? Ha passat res?

SÍLVIA: No res, només que..., abans, el Cáceres... (*Pausa.*) Bé, doncs, que m'ha semblat un tipus molt... «peculiar».

PRESIDENT: Per què ho diu?

SÍLVIA: Abans que vostè arribés, m'ha donat una lliçó de comportament animal.

PRESIDENT: El Cáceres?!

SÍLVIA: Si mai deixa de ser un bon secretari de premsa, faci'l cap de personal. Ho faria molt bé.

PRESIDENT: No sé si l'entenc... És un paio molt discret. És eficient, però sempre es manté en un segon pla. No n'he tingut mai cap queixa.

SÍLVIA: Doncs m'acaba de tractar poc menys que de meuca.

Silenci tens.

PRESIDENT: Ho diu de debò?!

SÍLVIA: No m'havien fet sentir mai tan incòmoda. Ha estat la situació més humiliant de la meua vida. Sento dir-ho així, però...

PRESIDENT: Sílvia! Ara mateix faré que- (*S'alça.*)

SÍLVIA: No! No, sisplau! No faci res. No ho emboliquem. M'estimo més fer veure que no ha passat res. Com més aviat me n'oblidi-

PRESIDENT: Però m'està dient que l'ha insultat?! Segur que era ell?

SÍLVIA: Sisplau, oblidi el que li he dit. A més, vostè ja en té prou amb els seus, de maldecaps.

PRESIDENT: Sílvia, estem parlant del meu secretari de premsa. És completament inadmissible que-

SÍLVIA: Sisplau... Ja està oblidat. O gairebé...

PRESIDENT: Però què ha passat?

SÍLVIA: No res. Una lamentable confusió. (*Pausa.*) De fet, he estat jo mateixa que... Bé, que... Vull dir que ell ha mal interpretat un gest que... (*Pausa.*) Deixem-ho aquí, sisplau. Com més en parlo, més tinc la sensació que, en realitat, ha estat tot culpa meua.

PRESIDENT: Em costa moltíssim creure que el Cáceres hagi fet res que la pugui-

SÍLVIA: President. (*Canviant de tema:*) Hem de preparar l'entrevista. Potser que ens hi posem. L'equip de la mòbil està

a punt d'arribar. M'agradaria que primer parléssim vostè i jo..., confidencialment.

PRESIDENT: Confidencialment?

SÍLVIA: Emetem en directe. No acostumo a fer-ho, però en les circumstàncies actuals suposo que preferirà que li avanci els temes que-

PRESIDENT: Respondré les preguntes que vostè em faci. Després i... ara.

Pausa llarga.

SÍLVIA: Totes les preguntes?

PRESIDENT: Vostè què creu?

Pausa.

SÍLVIA: No voldria ser impertinent, però... (*Pausa.*) No té por?

PRESIDENT: M'ho puc permetre?

SÍLVIA: No és una màquina.

PRESIDENT: Sóc el president del govern, Sílvia.

SÍLVIA: Serenitat per damunt de tot.

PRESIDENT: Sobretot quan pinten bastos.

SÍLVIA: Admirable.

PRESIDENT: Si tothom fes sempre les coses ben fetes, potser no caldria que alguns mantinguéssim la calma.

La SÍLVIA el mira i no sap què dir. De sobte, li sona el telèfon.

SÍLVIA: Perdoni.

La SÍLVIA l'agafa i comprova el nom del remitent. Penja de nou.

PRESIDENT: No l'agafa?

SÍLVIA: No. És personal.

PRESIDENT: No em fa res. Contesti.

SÍLVIA (*penjant*): No, no és res. (*Pausa. Amb confiança:*) El meu home...

PRESIDENT: És millor si el desconnecta.

SÍLVIA: Hem quedat amb el productor de la unitat mòbil que, quan estiguessin a punt d'arribar, em farien una perduda. Si no li sap greu, el deixaré connectat.

PRESIDENT: No, no. Per mi no hi ha cap problema. Ho dic pel seu marit.

El telèfon torna a sonar.

PRESIDENT: Contesti. Potser és urgent.

SÍLVIA: No. Li trucaré després. Em truca per dir-me que estigui tranquil·la i que tot sortirà bé. Sempre ho fa.

PRESIDENT: Un altre amulet...

La SÍLVIA obre la llibreta.

PRESIDENT: Quan va ser l'última vegada que em va entrevistar?

SÍLVIA: Fa tres anys. Encara no era president. Va venir al plató com a secretari general del partit.

PRESIDENT: És veritat. (*Pausa.*) Sap una cosa? Li proven els anys.

Somriuen.

SÍLVIA: Víctor... (*S'adona de l'error en el tracte.*) Perdó. Senyor Bosch-

PRESIDENT: Digui'm Víctor, sisplau.

SÍLVIA: Li asseguro que no em resulta fàcil. Ha arribat un punt que ja no sé què pensar. De fet, si es tracta d'una maniobra de l'oposició... Bé, no es pot caure més baix.

PRESIDENT: L'oposició sempre és a baix. Per això és tan agressiva. A vostè li agradaria mirar enlaire i veure que n'hi ha que tenen millors vistes?

SÍLVIA: Però tot això és un despropòsit.

PRESIDENT: Les regles d'aquest joc són molt elàstiques.

SÍLVIA: Hi ha coses amb què hauria d'estar prohibit jugar.

PRESIDENT: Ara parla de política o dels rumors sobre...?

SÍLVIA: Es pot mantenir la calma?

Silenci. Ell s'hi apropa amb familiaritat.

PRESIDENT: Sílvia, què em vol preguntar?

La SÍLVIA pren aire i finalment.

SÍLVIA: Fins i tot a mi se'm fa difícil...

PRESIDENT: No tingui por. Vostè ha vingut fins aquí per saber...

Ell espera que ella acabi la frase.

SÍLVIA: ...si és vostè... el de la foto?

En aquest moment, entra el CÁCERES amb una tassa de cafè.

CÁCERES: Senyor, si em dispensen...

PRESIDENT: Cáceres, ja no me'n recordava...

CÁCERES: Disculpi'm, senyor. Hi ha hagut un problema amb la cafetera i...

PRESIDENT: Està bé, està bé. No passa res. (*Li agafa la tassa de les mans.*) Arribes caigut del cel!

La SÍLVIA se'ls mira, desconcertada.

PRESIDENT (*a la SÍLVIA*): Aquí el té!

CÁCERES (*amb cortesia*): Senyora Utgés.

SÍLVIA: Ja li he dit que no calia-

PRESIDENT: Cáceres, la senyora Utgés m'acaba de dir que, mentre m'esperava, ha estat objecte d'insults per part teva.

CÁCERES: Això ha dit, senyora?

SÍLVIA: Preferiria que matéssim el tema.

CÁCERES: La senyora Utgés segurament fa broma.

SÍLVIA: Víctor, li demano sisplau, li demano com un favor: faci que ens deixi sols.

PRESIDENT: Quina edat li posa?

SÍLVIA: Què vol dir?

PRESIDENT: Miri'l. Miri'l bé. No és cap jovenet, però encara es fa mirar, no troba? Quaranta-i-pocs?

SÍLVIA: No m'importa la seva edat! És un masclista degenerat que no és digne d'ocupar el seu càrrec!

Els dos homes queden muts davant l'agressivitat d'ella.

PRESIDENT: Ja ho veus, Cáceres: la senyora Utgés ho té molt clar.

SÍLVIA: Perdoni'm...

CÁCERES: Sí, senyor. Serà difícil fer-la canviar d'opinió.

Pausa.

PRESIDENT: Té quaranta-vuit anys.

Pausa.

PRESIDENT: Ni jove, ni vell. Un professional de cap a peus.
Fa anys que fa bé la feina. Tothom li'n dirà meravelles.
(*Pausa.*) Troba que els aparenta?

La SÍLVIA calla, incòmoda.

PRESIDENT: Oi que sembla més jove? A la «casa» té molt d'èxit...

SÍLVIA: Què insinua?

PRESIDENT: Cáceres, tu has insultat la senyora Utgés?

CÁCERES: Si ho hagués fet, senyor, ara mateix estaria presentant les meves excuses.

SÍLVIA: Víctor, tenim feina. Hauríem de preparar-

PRESIDENT: Sílvia, l'ha olorat?

La SÍLVIA el mira astorada.

PRESIDENT: Acosti's.

La SÍLVIA no es mou.

PRESIDENT: Acosti's, sisplau.

SÍLVIA: A què estem jugant?

PRESIDENT: Olori'l, de debò. Pot apropar-se, sóc aquí; si intenta atacar-la, el reduiré. (*Pausa. La SÍLVIA segueix sense moure's.*) Acaba de llançar unes acusacions molt dures contra un home de la meua més estreta confiança. Suposo que tinc dret a fer les meves investigacions.

La SÍLVIA, definitivament, no es mou. El PRESIDENT acompanya el CÁCERES a prop d'ella.

PRESIDENT: I bé?

SÍLVIA: Què se suposa que he de dir?

PRESIDENT: La veritat.

SÍLVIA: La veritat!? (*Pausa.*) Fa mitja hora que no faig altra cosa! (*Pausa.*) La veritat! És el que estic buscant, sap?! És la meua feina!

PRESIDENT: Aleshores, sabrà dir-me quina olor fa?

SÍLVIA: No! No sé dir quina olor fa! No hi entenc, de perfums!

PRESIDENT: Però... fa bona olor?

SÍLVIA: Per ser un depravat? Sí, diguem que té la roba més neta que la llengua!

PRESIDENT: Segur que ha sentit a parlar de les feromones...

SÍLVIA (*impacient*): On vol arribar?! Què pretén demostrar, que en realitat ell té raó i jo sóc una malalta que me l'he volgut beneficiar als despatxos del Parlament?! És això?! Què faig, truco a una ambulància o truco directament a la policia?!

PRESIDENT: Calmi's...

La SÍLVIA, a punt de rendir-se.

SÍLVIA: És que no sé què està passant... Jo només he dit que... Jo sóc la víctima d'aquesta situació, sap?! Aquest individu potser és un excel·lent professional. Potser té un mal dia. Potser tots plegats tenim un mal dia! (*Pausa.*) Sé que no pot fer-se responsable del comportament de tot el seu equip. Però penso que..., bé, vaja, que hauria d'anar amb compte i no ser tan confiat.

PRESIDENT: Hauria de desconfiar d'una persona que mai no me n'ha donat motius?

SÍLVIA: Tots tenim cops amagats.

Pausa.

PRESIDENT: Puc fer-li una pregunta?

La SÍLVIAriu.

SÍLVIA: És curiós, estava convençuda que era jo qui havia vingut aquí a fer preguntes...

PRESIDENT: Si no el conegués de res, si se'l creués pel carrer o coincidissin en un espai tancat, se'l miraria?

Pausa.

PRESIDENT: Sílvia?

SÍLVIA: Què vol demostrar?

PRESIDENT: Ho faria?

SÍLVIA: M'està jutjant?!

PRESIDENT: Li fa por respondre?

SÍLVIA: I a vostè, Víctor? A vostè no li fa por respondre? Li he fet una pregunta i encara no me l'ha contestat.

PRESIDENT: Sí.

SÍLVIA: No! No m'ha contestat!

PRESIDENT: Se'l miraria. Sens dubte.

SÍLVIA (*desbordada*): Sí, potser sí! Si no hi hagués cap altre home al món i el bo d'en Cáceres caigués del cel damunt les meves sabates, no tindria més remei que mirar-me'l i... i potser sí, si calgués repoblar el planeta, fins i tot li fotria un clau!

La SÍLVIA calla, avergonyida pel que acaba de dir. El PRESIDENT mira el CÁCERES, que entén que ja pot tornar a sortir.

SÍLVIA (*col·lapsada*): Què és tot això?! Què està passant?!

PRESIDENT: La vida és un pou de sorpreses, Sílvia. Mai no podem donar res per segur. No s'amoïni.

SÍLVIA: Estic tremolant!

PRESIDENT (*atenent-la*): Vingui, seguei aquí...

SÍLVIA: Deixi'm!

PRESIDENT: No s'espanti...

SÍLVIA: Que no m'espanti?! Que no m'espanti?! Què li ha dit? L'hi ha explicat, oi? Ho sabia? Sabia que el seu home de confiança s'ha pensat que me'l volia lligar!

PRESIDENT: No digui tonteries, dona. Pensi que les coses no han de ser sempre blanques o negres.

SÍLVIA (*irònica*): Només me l'he volgut lligar una miqueta. (*Riu.*) De fet, se m'ha escapat! (*Pausa.*) Sóc un exemplar únic. Sóc una peça de museu!

PRESIDENT: Segui, Sílvia. Tornem a l'entrevista, sisplau.

El telèfon d'ella sona. La SÍLVIA, encara descol·locada, no s'hi apropa. El telèfon segueix sonant i ella segueix sense reaccionar. Finalment, el PRESIDENT l'agafa i respon.

PRESIDENT: Sí. (Pausa.) Bé, ara mateix no s'hi pot posar-

De sobte, la SÍLVIA reacciona i li pren el telèfon de les mans.

PRESIDENT: El seu marit...

La SÍLVIA el mira amb ràbia i contesta:

SÍLVIA: Sí? (Pausa.) Què vols?! (Pausa.) Ara no puc parlar...
(Pausa.) Urgent? Però què passa?! (Pausa. Escolta amb atenció.)

La SÍLVIA, glaçada, es treu el telèfon de l'orella. El PRESIDENT l'observa i finalment li pregunta:

PRESIDENT: Sílvia...

Ella, muda.

PRESIDENT: Sílvia, va tot bé?

Ella, amb la mirada perduda.

SÍLVIA: ...no m'ho puc creure...

PRESIDENT: Què passa?

SÍLVIA: ...la meva filla...

PRESIDENT: Però què ha passat?

SÍLVIA: ...no pot ser...

PRESIDENT: Ha tingut un accident...? Sílvia, per l'amor de Déu, què passa?!

Després d'una llarga pausa, ella parla automàticament, sense consciència del seu interlocutor.

SÍLVIA: L'han detingut.

PRESIDENT: Detingut? Per què? Què ha passat?

SÍLVIA: Estava a l'institut... Estava...

Pausa. No li surten les paraules de la boca.

SÍLVIA: Estava venent droga a uns companys de classe...

Silenci.

Fosc.

II.

El mateix espai. Han passat uns minuts. El PRESIDENT està assegut; el CÁCERES, dret a prop del PRESIDENT. Silenci. Esperen. Al cap d'uns segons, la SÍLVIA entra d'esma, amb el telèfon a la mà.

PRESIDENT: Què ha passat?

SÍLVIA: La tenen a comissaria. A ella i un altre noi. Els han detingut en sortir de classe. A la cantonada de l'institut.

PRESIDENT: I estava...?

SÍLVIA: No pot ser...

PRESIDENT (*alçant-se i apropant-s'hi*): Ha parlat amb algun advocat?

SÍLVIA: El meu marit se n'està ocupant. (*Pausa.*) No pot ser...

El PRESIDENT i el CÁCERES es miren.

PRESIDENT: Sílvia, no seria millor que se n'hi anés?

CÁCERES: Senyor...

PRESIDENT: Trobarem un altre forat per fer l'entrevista. No és un bon moment, me'n faig el càrrec.

SÍLVIA (*incrèdula*): És impossible! La meva filla no pot haver fet...

PRESIDENT: No podem tenir-los controlats al cent per cent...

SÍLVIA: Ha de ser un error! És que no pot ser! La meva filla és una nena, ella no sap ni tan sols-

PRESIDENT: La policia sap el que fa, Sílvia. No s'arriscarien a detenir uns adolescents si no tinguessin proves. I, pel que diu, els han enxampat de ple.

SÍLVIA: Pot haver estat una gamberrada! Companys que la volen perjudicar i...

PRESIDENT: No només li han trobat droga al damunt, sinó que han vist com n'estava venent.

La SÍLVIA s'enfonsa. El CÁCERES i el PRESIDENT es miren.

SÍLVIA: La setmana passada va fer quinze anys...

PRESIDENT: És una edat difícil.

SÍLVIA: ...se'n volia anar a Londres amb unes amigues i ens va demanar que li regaléssim el bitllet d'avió, però el seu pare li va dir que encara era massa petita per viatjar sola, tan lluny...

PRESIDENT: És el que dèiem: avui en dia van a una altra velocitat.

SÍLVIA: Mai no l'he vista fumant, mai no li he notat res estrany...

PRESIDENT: Vostè no en té la culpa, Sílvia. A la seva edat, ja sap què fa i quines conseqüències tindran els seus actes.

SÍLVIA: Té quinze anys...

Pausa.

SÍLVIA: Què se suposa que he de fer?

PRESIDENT: Ara mateix, anar-se'n cap allà. Parlar amb el seu home i parlar amb ella. I després, d'una manera ordenada, valorar els passos a seguir per resoldre la situació.

La SÍLVIA sembla que es calma.

SÍLVIA: Però l'entrevista és en directe! No som a temps de trobar ningú que em substitueixi.

PRESIDENT: Oblidi's de l'entrevista, Sílvia! La seva filla és molt més important.

CÁCERES: Senyor...

El PRESIDENT el mira i espera que parli.

CÁCERES: Amb tots els respectes, senyor... La senyora Utgés té raó. No podem suspendre l'entrevista.

PRESIDENT: És clar que podem!

CÁCERES: No sé si ens convé...

Pausa.

CÁCERES: Si suspenem l'entrevista, s'entendrà com una claudicació; tothom creurà que, a última hora, el president no s'ha atrevit a donar la cara i a explicar-se públicament.

PRESIDENT (*entenen*): Semblarà que m'arronso?

CÁCERES: Si ens fem enrere, suposarà el reconeixement implícit de les acusacions que han llançat contra vostè.

SÍLVIA: Té raó... No me'n puc anar.

PRESIDENT: Per l'amor de Déu, Cáceres! No podem demanar-li a la senyora Utgés que en aquestes circumstàncies-

SÍLVIA: Víctor, és la meva feina-

PRESIDENT: És la seva filla, Sílvia!

La SÍLVIA sent una esgarrifança.

PRESIDENT: No té forces ni per aguantar-se dreta, que no ho veu? (*Mirant el CÁCERES:*) No podem passar per damunt de CÁCERES (*tallant-lo*): En efecte, senyor. La senyora Utgés està molt afectada i això tampoc no ens convé.

SÍLVIA: Què vol dir?

CÁCERES: Vostè... Parlaré amb franquesa: ha de ser una entrevista... Bé, ja m'entén. Una bona entrevista.

SÍLVIA: Però què està dient?

CÁCERES: Qualsevol imprecisió per part seva donaria arguments a l'oposició per creure que l'entrevista ha estat preparada.

SÍLVIA: Imprecisió?

CÁCERES: No s'ofengui, però vostè en aquests moments té el cap a una altra banda.

SÍLVIA: Estic bé...

PRESIDENT: No, no està bé, Sílvia. No es faci la valenta... (*Pausa.*) El Cáceres té raó.

La SÍLVIA no sap què dir.

PRESIDENT: No ho faig només per vostè. Sóc egoista: si em fa l'entrevista, potser fins i tot en surto perjudicat.

SÍLVIA: Em concedeix l'entrevista perquè sap que faig bé la meva feina.

CÁCERES: M'hauran de perdonar, però ara mateix només sóc capaç de valorar els riscos de la situació-

PRESIDENT: Cáceres!

CÁCERES: Senyor, perdoni'm, però... Què passarà quan tot això surti a la llum?

PRESIDENT: A què et refereixes?

CÁCERES: Parlo de la filla de la senyora Utgés.

La SÍLVIA el mira.

CÁCERES: Vostè és una periodista popular. No voldria ser fatalista, però...

PRESIDENT: Vols dir que-

CÁCERES: Amb tots els respectes, no vull ni imaginar-me els titulars...

Pausa. Tots entenen les paraules del CÁCERES.

PRESIDENT: És una menor! No poden esbombar la seva identitat!

CÁCERES: Pensi en les xarxes socials, president. Els filtres són molt prims... A més, la premsa d'aquest país... és de tots colors.

SÍLVIA (*derrotada*): I tots no som amics...

CÁCERES: Em sap greu, senyora Utgés, però això podria ser un autèntic viacrucis.

Silenci.

PRESIDENT: Estàs dient que, si no fem l'entrevista, em crucificaran. Però que si la fem, i d'aquí a uns dies-
CÁCERES: D'aquí a unes hores.

Pausa.

PRESIDENT: Un assumpte personal de l'entrevistadora pot arribar a-
CÁCERES: Tot pot ser utilitzat en contra de la seva credibilitat, senyor. Es qüestionarà qualsevol decisió que s'hagi pres des del seu gabinet. Incloent-hi aquesta entrevista.

Silenci.

CÁCERES: És lamentable, però ara mateix no se m'acut com-
PRESIDENT: Doncs ens aniria molt bé que se t'acudís alguna cosa!

El CÁCERES calla.

SÍLVIA: És culpa meva.

Pausa.

PRESIDENT: No, no és culpa seva! Això ja ha quedat clar.

La SÍLVIA es retorça les mans.

PRESIDENT: Les coses sempre poden anar pitjor...

El PRESIDENT la mira amb un bri de compassió.

SÍLVIA: Jo no he fet res malament. No en sóc conscient.

CÁCERES (*maquinant*): Tenim una opció.

Els altres dos el miren.

CÁCERES: Però hauríem d'actuar amb rapidesa.

PRESIDENT: Parla.

CÁCERES: És delicat però... Podríem fer alguna cosa per evitar que això de la nena s'escampés.

Ella reacciona immediatament, com si acabés de despertar, i mira el CÁCERES.

PRESIDENT: Què vols dir?

CÁCERES: Podríem contactar amb Justícia i Interior, i intentar blindar el tema.

PRESIDENT: Blindar-lo?

CÁCERES: Evitar que arribi a la Fiscalia de Menors.

*La SÍLVIA s'alça precipitadament i observa els dos homes.
El CÁCERES mira el PRESIDENT.*

CÁCERES: És l'únic que se m'acut.

PRESIDENT: És oportú?

CÁCERES: És la via ràpida. Si la informació surt de comissaria, no hi serem a temps.

SÍLVIA (*impacient*): Doncs ràpid! A què espera!?

El CÁCERES torna a mirar el PRESIDENT.

CÁCERES: Ho autoritza, senyor?

Silenci. La SÍLVIA mira estranyada el PRESIDENT.

SÍLVIA: Víctor!

El PRESIDENT no diu res. Reflexiona. La SÍLVIA mira els dos homes indistintament.

SÍLVIA: És la solució!

Pausa.

PRESIDENT (*després de pensar-hi*): És arriscat.

SÍLVIA: Estem lligats de mans i peus, Víctor!

PRESIDENT: Necessito pensar-hi uns minuts...

SÍLVIA: No tenim temps!

PRESIDENT: He dit que-

SÍLVIA: Si no ens afanyem, no podrem-

PRESIDENT (*desbordat*): Vol fer el favor de callar!

La SÍLVIA, espantada.

PRESIDENT: Perdoni'm... Ho sento, Sílvia. Però què passarà si mai tot plegat surt a la llum?

SÍLVIA: Si no ho he entès malament, es tracta precisament d'evitar-ho.

PRESIDENT: Podem bloquejar la informació; fins i tot, podria estripar la denúncia, fer com si no hagués passat res, però...

Però què passaria si se'ns escapés algun detall?

CÁCERES: No ens ho podem permetre.

PRESIDENT: Corregeix-me, Cáceres, però, si no m'equivoco, estem parlant d'una imputació per narcotràfic, no?

SÍLVIA: És una criatura!

PRESIDENT: Existeixen els tribunals de menors, estimada! I els centres d'internament.

La SÍLVIA mira el CÁCERES.

CÁCERES: Presons on se'ls reeduca.

La SÍLVIA llança una mirada d'odi al CÁCERES.

PRESIDENT: «El president del Govern involucrat directament en un cas de tràfic d'influències». «La periodista Sílvia Utgés, en deute amb el govern de Víctor Bosch. Ella el fa quedar com un sant baró davant tota la ciutadania, a canvi que ell netegi l'expedient de la filla traficant de la popular comunicadora».

La SÍLVIA mira el CÁCERES, esperant una resposta.

CÁCERES: Podria passar.

PRESIDENT: Mai no he abusat del meu càrrec, Sílvia. Em posa en un compromís.

SÍLVIA: Un compromís? Però... Però què està dient?! Jo estic en un compromís! Jo no he fet res perquè la meva filla em foti

aquesta putada! Jo sóc innocent, sap? (*Pausa.*) Vostè em vol donar lliçons d'ètica?!

PRESIDENT: Mai no he abusat dels privilegis del-

La SÍLVIA el talla amb una falsa rialla.

PRESIDENT: Li diré una cosa, Sílvia: no trobarà ningú que pugui acusar-me d'haver afavorit deliberadament-

SÍLVIA: Deliberadament?!

PRESIDENT: Sí! I li asseguro que no seria la primera vegada que em paren una trampa.

Pausa. La SÍLVIA el mira, donant-se per al·ludida.

SÍLVIA: De manera que li estic parant una trampa?

PRESIDENT (*excusant-se*): No volia dir que vostè-

SÍLVIA: És indecent!

Pausa.

PRESIDENT: No ho pot entendre? Vostè sap millor que ningú en quina situació em trobo. Ara. Precisament ara! M'ho acaba de preguntar fa una estona: en la meva posició no puc arriscar-me a donar passos en fals!

SÍLVIA: La seva posició...

PRESIDENT: M'agradaria ajudar-la, però sé que, en el fons, entén que no puc traspasar certs límits-

SÍLVIA: M'està venent un tros de cel?

PRESIDENT (*desconcertat*): Sílvia...

SÍLVIA: Qui es pensa que és, vostè?

PRESIDENT: Li estic parlant amb la màxima autoritat que-

SÍLVIA: Quina autoritat!?

Pausa.

SÍLVIA: Quina autoritat!? (*Pausa.*) La mateixa que l'autoritza a mantenir relacions sexuals amb adolescents!?

Silenci llarg.

CÁCERES: Si em dispensen, faré un parell de trucades, només per valorar-

SÍLVIA: Quiet aquí, Cáceres! Això ens afecta a tots tres.

El CÁCERES no es mou. El PRESIDENT queda mut.

PRESIDENT: Deixi'l sortir, Sílvia.

SÍLVIA: No. Vosaltres dos formeu un tàndem. L'un sense l'altre no sou ni la meitat de perillousos.

PRESIDENT: No crec que ell-

SÍLVIA: Ell és un peó! Ell aplana el camí. Ell el treu del fangar i vostè, a canvi, li disculpa les sortides de to amb les seves convidades!

PRESIDENT: T'equivoques. T'estàs equivocant i no estàs tenint en compte l'abast de les teves paraules...

SÍLVIA: Ah! Ara ens tutegem?! Quin honor! Ja he passat a ser una de les vostres, no?!

PRESIDENT: Et recordo que aquí rebrem tots! Et recordo que, d'aquí a vint minuts, estarem en directe per tot el país.

I haurem d'entretenir els espectadors d'alguna manera, no et sembla?!

SÍLVIA: La mare d'una traficant de drogues, entrevistant un corruptor de menors... Això s'hauria d'emetre en diferit, quan tots els diaris coneguin a fons la notícia. Quins pics d'audiència...! La cadena em faria un monument...

PRESIDENT: Cáceres, contacta amb el Departament de Comunicació i mira si, com a mínim, podem retardar unes hores o uns minuts l'emissió.

CÁCERES: Ara mateix.

Surt.

SÍLVIA: I de què servirà?

PRESIDENT: Probablement de res. Però no em resulta fàcil pensar i prendre decisions davant d'algú que no fa més que-

SÍLVIA: Víctor, per segona vegada, no m'ha contestat.

Pausa.

PRESIDENT: En aquests moments, la teva filla està tancada amb pany i clau, acusada de tràfic de drogues! Què més et preocupa?!

SÍLVIA (*ràpida*): Em preocupa saber si l'home que apareix en aquestes fotos... (*Obre el seu maletí, en treu el sobre mida foli que hem vist abans i el llança al PRESIDENT.*) ...mantenint relacions sexuals amb una menor és el meu excel·lentíssim president del govern.

Pausa.

PRESIDENT: He de reconèixer que controles el mitjà.

La SÍLVIA el mira sense entendre'l.

PRESIDENT: Quin cop d'efecte. Tenies previst treure-les a mitja entrevista, suposo. També les hauries mostrat a càmera? No emetem en horari protegit?

SÍLVIA: Em regiren l'estómac. Seria incapaç d'exhibir-les. Pensar que algú pot fer una cosa així ja és prou fastigos, no cal recrear-hi la vista.

Pausa. La SÍLVIA mira fora, esperant l'entrada del CÁCERES.

SÍLVIA: No. Sembla que aquesta vegada no apareix el socorrista. *(Pausa.)* Ha estat molt enginyós. Allò d'abans. Per despistar. Tota la pantomima de les feromones. Grollera, però sens dubte una estratègia eficaç per deixar-me fora de servei. Reconec que em sembla una manera força sofisticada de neutralitzar-me.

PRESIDENT: No deu ser fàcil.

SÍLVIA: No és el primer cop que ho intenten.

PRESIDENT: Veig que ets de pedra picada.

SÍLVIA: Sap una cosa, Víctor? L'hi diré perquè vegi fins a quin punt sóc una dona amb principis. *(Pausa.)* Estic morta de por pel que li pugui passar a la meva filla. Però, si per culpa seva la meva carrera se'n va a la merda, no l'hi perdonaré mai. Ara bé, sóc una bona professional i ara, per damunt de tot, només hi ha una cosa que m'importa més que res al món.

PRESIDENT: Enfonsar-me?

SÍLVIA: Desemmascarar-lo.

Pausa.

PRESIDENT: Fa una estona, quan has arribat, m'ha semblat que no n'estaves tan convençuda.

SÍLVIA: Convençuda?

PRESIDENT: Volies avançar-me les preguntes, tenies por que no fes cap pas en fals... Fins i tot has insinuat que tot plegat no era més que una maniobra de l'oposició. (*Pausa.*) I ara, de sobte, sóc el dimoni.

La SÍLVIA calla.

PRESIDENT: Com que no he volgut arriscar-me a treure't del... Com era? Ah, sí: del «fangar», ara... (*Alçant el sobre:*) ...sóc culpable.

La SÍLVIA segueix muda. Ell es mou, reflexionant. Al cap d'uns moments:

PRESIDENT: Digue'm una cosa: fa tres anys, quan em vas entrevistar, al plató, què vas pensar?

La SÍLVIA el mira sense acabar d'entendre'l.

PRESIDENT: Vull dir quan ens van presentar, quan ens vam conèixer... Tots ens fem una idea de la persona que tenim al davant quan ens la presenten, fins i tot abans de parlar-hi...

SÍLVIA: Jo ja el coneixia...

PRESIDENT: Sí, és clar, tenia un càrrec públic. És precisament això el que m'interessa. Tu ja tenies una opinió sobre mi. Un polític que apareix sovint als mitjans, que fa declaracions... Tothom es fa una idea sobre el tipus de persona que deu ser aquell paio amb corbata que sempre té alguna cosa a dir. *(Pausa.)* Tu també. *(Pausa.)* Però em refereixo al dia que ens vam conèixer, en persona, quan ens vam trobar cara a cara i vam estar xerrant tu i jo, abans del programa, informalment.

SÍLVIA: Què m'està demanant?

PRESIDENT: Et vaig caure bé?

SÍLVIA: Li interessa l'opinió d'una xantatgista?

PRESIDENT: Intento respondre les teves preguntes, Sílvia.

Pausa.

SÍLVIA: Tenir l'aparença d'un home íntegre no l'exculpa de comportar-se com un depravat.

PRESIDENT: Et vaig semblar un home íntegre?

SÍLVIA: Em va semblar un polític perillosament ambiciós.

PRESIDENT: Ho dius de debò?

SÍLVIA: M'equivocava? Crec que el temps m'ha donat la raó. És president i, sota la façana d'un modèlic pare de família, s'hi amaga un-

PRESIDENT: Això és el que penses ara. Però jo t'estic preguntant per la impressió que et vas endur aquell dia, quan ens vam conèixer. *(Pausa.)* Sigues sincera; imagina que estàs davant d'un tribunal.

La SÍLVIA somriu.

SÍLVIA: Tot arribarà...

PRESIDENT: El bon periodista, si no vol enganyar l'espectador, el que no pot fer és enganyar-se a si mateix. *(Pausa.)* Per principi...

Pausa. La SÍLVIA s'hi apropa.

SÍLVIA: Si vol saber si el vaig votar li diré que... que sí, senyor Bosch. Si ocupa el seu càrrec és, en part, gràcies als vots dels que vam creure que, en el seu moment, era la millor opció i li vam fer confiança.

PRESIDENT: I t'he decebut?

La SÍLVIA el mira.

PRESIDENT: Ets una professional rigorosa. Ets qui millor ho pot valorar. *(Pausa.)* No he fet bé la meva feina? No he complert amb les meves obligacions?

SÍLVIA: Esperis, hauríem de convidar l'amic Cáceres, no me'l vull empassar jo sola el míting. *(S'alça.)*

PRESIDENT *(l'agafa pel braç per aturar-la)*: Sílvia!

SÍLVIA: Flaquegen els arguments?

Pausa.

PRESIDENT: El de la foto... sóc jo.

Queden un moment mirant-se. La SÍLVIA, petrificada. El PRESIDENT se'n separa i s'asseu.

PRESIDENT: Alguna pregunta més?

Pausa.

PRESIDENT: Doncs, au! Sintonia del programa, crèdits... i cap a casa a dormir. L'entrevista més curta de la història de la televisió. «És vostè el de la foto?»; «Sí, sóc jo». «Moltes gràcies per la seva atenció i fins una altra, que passin una bona nit».

SÍLVIA: No m'ho puc creure...

PRESIDENT: Sílvia, sisplau, aquestes putes fotos parlen per si soles! Es veu clarament que sóc jo qui s'està...

La SÍLVIA, muda.

PRESIDENT: Benvinguda al món real.

SÍLVIA (*ara és ella qui el tuteja sense adonar-se'n*): Com has pogut?

PRESIDENT: Error. La pregunta correcta és: «Com vaig poder?».

(*A les fotos:*) Fa un munt d'anys de tot això...

SÍLVIA: És fastigós...

PRESIDENT: Et pensaves que seria més fàcil d'encaixar si ho senties dels meus propis llavis, oi?

SÍLVIA: Com has sigut capaç...

PRESIDENT: És molt més senzill del que et penses.

SÍLVIA: És una aberració! Si fossis un home qualsevol, t'haurien de tancar i llençar la clau. Però, sent qui ets, t'haurien de-

PRESIDENT: De què, Sílvia? (*Pausa.*) Il·lumina'm i digue'm quin és el càstig que em mereixo... Un bon escarment... Exemplar!

SÍLVIA: És una nena de catorze anys!

PRESIDENT: En conec una altra que a la mateixa edat ja va entrar al negoci del contraban! No, Sílvia! No t'equivoquis! Com t'atreveixes tu a insultar-me?! Tu, que no tens ni idea del que hi ha darrere d'aquestes fotos fastigoses?! Tu, que presumeixes d'estar perfectament informada de tot el que passa al món i no tens la més mínima idea del que passa al jardí de casa teva!

SÍLVIA: No et comparis amb mi. No m'arribes ni a la sola de la sabata!

PRESIDENT: Beneïda moral! Ara qui parla? La periodista sense escrúpols o la mare frustrada?

SÍLVIA: Fill de...-! (*S'hi apropa amenaçadora.*)

PRESIDENT: Apunti bé, soldat! Asseguri's que no li sortirà el tret per la *culata*!

Ella el mira, acusadora.

SÍLVIA: Gràcies.

PRESIDENT: Per què?

SÍLVIA: Per deixar-me comprovar tan de prop l'olor de vòmit que fa un violador.

PRESIDENT: Qui ha dit que la violés?

La SÍLVIA fa un crit d'impotència.

PRESIDENT: L'hi has preguntat?! T'ho ha dit ella?! Has localitzat la nena i ella t'ha dit que la vaig violar? Estaria bé que contrastés les fonts, senyora Utgés. Si més no, abans de llançar acusacions tan alegrement!

En aquest moment entra el CÁCERES, alertat pel crit de la SÍLVIA.

CÁCERES: M'ha semblat sentir...

PRESIDENT: La senyora Utgés segueix molt afectada, Cáceres.

CÁCERES: Els directius de la cadena diuen que no podran retardar més de cinc o deu minuts l'emissió de l'entrevista. No tenim més marge.

Pausa.

PRESIDENT: Molt bé, senyors! Per primera vegada confesso que no tinc res a dir. Qualsevol ocurrència serà benvinguda. Jo desisteixo.

CÁCERES: Senyor, amb tots els respectes, hem de reaccionar o-

PRESIDENT (*rendit*): O què, Cáceres? O què?

Pausa. Ningú no diu res. El PRESIDENT s'asseu. El CÁCERES l'observa en silenci. Lentament, la SÍLVIA es recupera.

SÍLVIA: Digues-li que surti.

PRESIDENT: Acaba d'entrar...

SÍLVIA: Fes el favor de dir-li que ens deixi sols!

PRESIDENT: És el millor col·laborador que-

SÍLVIA: T'ho demano, per favor.

El PRESIDENT fa un senyal al CÁCERES, que surt silenciosament.

Després d'una pausa:

SÍLVIA: Tot plegat m'ha tret la son, saps. Des que vas confirmar que em concediries l'entrevista, que pateixo insomni. (*Pausa.*) Possiblement sigui l'escàndol més desproporcionat de la història política d'aquest país. (*Pausa.*) I em toca a mi.

PRESIDENT: Bingo!

Ella canvia el to amenaçador per un intent de diàleg mesurat.

SÍLVIA: Estaves preparat perquè t'ho preguntés?

PRESIDENT: Sí.

SÍLVIA: I hauries dit la veritat?

PRESIDENT: Per què parles en condicional? Ja has decidit que no farem l'entrevista?

SÍLVIA: No és fàcil tenir-te aquí al davant, mirar-te als ulls i pensar que pots haver estat capaç de...

PRESIDENT: De què, Sílvia? (*Pausa.*) De què? No sóc un criminal. Va ser fa anys. No n'estic orgullós..., t'ho juro! Però sé que no va patir ningú. (*Ella el mira.*) No necessito la teva clemència. No necessito la clemència de ningú.

Ella calla.

PRESIDENT: Saps quina va ser la primera cosa que el Cáceres em va dir, quan vaig prendre possessió del càrrec? (*Pausa.*) Es va apropar, quan tothom ja havia sortit del meu despatx, em va mirar als ulls i em va dir: «Senyor, les aparences no enganyen».

Pausa.

SÍLVIA: Què n'has tret de tot això?

PRESIDENT: L'acció de govern, estimada Sílvia, és el més semblant a un joc de taula: mous les fitxes amb la màxima destresa per aconseguir el millor resultat. Però, finalment, sempre és l'atzar que decideix qui guanya la partida.

Pausa.

SÍLVIA: I tu? (*Referint-se a les fotos:*) A què jugaves?

PRESIDENT: Em vaig oblidar de tot. Vaig estripar totes les regles del joc i me'n vaig inventar un de nou.

SÍLVIA: I el resultat?

PRESIDENT: Un conte de fades més dolç del que et penses.

SÍLVIA: T'oblides d'un detall. Aquesta criatura no sabia si això era un joc, o un crim.

PRESIDENT: Per l'amor de Déu, Sílvia... Amb catorze anys tots sabem distingir una nina d'un recent nascut.

SÍLVIA: Potser sí. Potser ella sabia el que feia, però no era capaç de sentir remordiments. En canvi, tu...

PRESIDENT: Aquest és l'error. Mai no he tingut consciència d'estar fent res mal fet; res del que hagués de penedir-me. Res... brut.

SÍLVIA: Ser jutge d'un mateix sempre és la més lleu de les condemnes.

PRESIDENT: Jo no he jutjat mai; ni a mi, ni a ningú.

SÍLVIA: Ara seràs jutjat. I condemnat.

PRESIDENT: Pel poble!

SÍLVIA: Te'n burles?

PRESIDENT: Me'n compadeixo.

En aquest moment, sona el mòbil de la SÍLVIA. Ella l'agafa i penja sense contestar. Després d'una llarga pausa:

SÍLVIA: El productor. *(Pausa.)* Ja són aquí.

PRESIDENT: I doncs?

Després d'una llarga pausa:

SÍLVIA: La meva filla és problema meu. Sóc una professional respectable. Assumiré les conseqüències, però lluitaré per fer valer la meva integritat. Jo no he fet mal a ningú. No he estat jo qui li ha posat la droga a les mans. *(Pausa.)* És una adolescent. La droga és al carrer, és pertot arreu. La meva filla és una víctima més. L'ajudarem i farem que rectifiqui. Encara hi és a temps.

PRESIDENT: Jo no. Oi?

La SÍLVIA el mira.

SÍLVIA: Si surt a la llum demà mateix-

PRESIDENT: Sortirà a la llum demà mateix.

SÍLVIA: Ho sé, però-

PRESIDENT: Sílvia, l'ordre expressa perquè surti a la llum demà mateix es donarà des d'algun dels despatxos d'aquest mateix edifici.

Pausa.

SÍLVIA: Evidentment. El joc de taula. Sóc la fitxa empenyadora que s'ha d'eliminar. I aviat.

Pausa.

PRESIDENT: Tu decideixes. T'has quedat el dau. (*Pausa.*) Juguem?

Pausa intensa.

SÍLVIA: Juguem.

Pausa.

PRESIDENT: D'acord. *Accepto.*

SÍLVIA: Així? Sense condicions?

PRESIDENT: En vols més?

SÍLVIA: Tens raó. (*Ell s'alça i fa per sortir.*) Saps una cosa? (*Ell s'atura a escoltar-la. Pausa.*) És una llàstima. És una autèntica llàstima...

Pausa.

PRESIDENT (*somriu*): Bona sort. (*Fa per sortir.*)

SÍLVIA: Víctor!

Ell la mira.

SÍLVIA: Vols saber què en penso de tot això?

Silenci.

PRESIDENT: Si em permets, voldria refrescar-me una mica abans de-

SÍLVIA: No ets un bon home, Víctor. *(Pausa.)* És el pitjor que es pot dir d'algú que ocupa el teu càrrec.

El PRESIDENT la mira en silenci i surt. La SÍLVIA s'asseu, terriblement esgotada. Agafa el telèfon i truca.

SÍLVIA: Enric, sóc jo. *(Pausa.)* Sí, estic bé. *(Pausa.)* I la nena? *(Pausa.)* Heu parlat? *(Pausa.)* Sí, sí. Millor. *(Pausa.)* No, no! Ja hi parlaré després. *(Pausa.)* Sí. Digues-li que... Que... *(Pausa.)* Vindré de seguida que acabem. *(Pausa.)* Enric... Digues-li que l'estimo molt, d'acord. *(Pausa.)* Adéu. *(I penja.)*

En aquest moment, entra el CÁCERES.

SÍLVIA: Està clar que sap parar l'orella, Cáceres...

CÁCERES: No sé què-

SÍLVIA: Entra sempre en el moment oportú. Suposo que el seu càrrec li exigeix tenir les urpes ben esmolades.

CÁCERES: Sóc un simple enllaç, senyora Utgés. No sóc un caçador.

SÍLVIA: Doncs en té tot l'aspecte. L'hi ben asseguro.

CÁCERES: Potser és perquè vostè no em mira amb bons ulls.

La SÍLVIA deixa anar una falsa rialla.

CÁCERES: Venia a dir-li que els seus companys ja són aquí. Els he dit que, en principi, la idea és utilitzar aquesta mateixa sala com a plató. Havíem quedat així, oi?

SÍLVIA: Sí, serà perfecte.

Pausa.

CÁCERES: El president m'ha fet saber que tot va endavant.

SÍLVIA: És una felicitat de veure-ho.

CÁCERES: Doncs la felicito.

SÍLVIA: No sé si somriure, fer cara d'estranyada o llançar-me-li directament a l'entreuix, Cáceres. Digui-m'ho vostè. Què m'està passant pel cap, ara mateix?

CÁCERES: Ara mateix, senyora Utgés, i si m'ho permet, li diré que el pànic la té absolutament descol·locada.

La SÍLVIA el mira en silenci.

CÁCERES (*tot sortint*): Els faré passar-

SÍLVIA: Ja ha donat l'ordre?

CÁCERES: Perdó?

SÍLVIA: Ja sabem quina serà la capçalera de tots els diaris de demà. Però, a la segona pàgina, el destacat donarà la notícia de la meua filla ionqui, oi? O hauria de dir-ne «camell»? Té cap foto meua actualitzada?

CÁCERES: Això no depèn de mi.

SÍLVIA: Tot depèn de vostè.

CÁCERES: No. No tot. És vostè qui té un govern a les mans. I el que més em preocupa és veure com li tremola el pols.

SÍLVIA: Sóc més valenta del que es pensa.

CÁCERES: Potser sí. Però ara mateix ha estat incapaç d'enfrontar-se a la seva pròpia filla.

SÍLVIA: És un assumpte privat.

CÁCERES: I les relacions íntimes de Víctor Bosch són un assumpte públic?

SÍLVIA: Sisplau, Cáceres, faci el favor d'apujar el llistó!

CÁCERES Ho dic de debò. Pot demostrar que les activitats que el president del govern realitza en privat l'incapaciten per a l'exercici de les seves funcions públiques?

SÍLVIA: Ha comès un delicte.

CÁCERES: Va ser fa anys...

SÍLVIA: Un delicte, Cáceres. Ni més ni menys. Se n'ha de fer responsable. Se l'hauria de jutjar, no troba? *(Pausa.)* Sempre que els tribunals d'aquest país no estiguin... «blindats».

CÁCERES: Un tribunal necessitarà proves.

SÍLVIA *(agafant el sobre)*: Què me'n diu d'això?

CÁCERES: Poden estar retocades.

SÍLVIA: Qualsevol laboratori podrà comprovar si són o no són originals.

CÁCERES *(després d'una pausa)*: Senyora Utgés, puc fer-li una pregunta?

SÍLVIA: Té relació amb la meva avidesa sexual?

CÁCERES: Veig que encara no m'ha perdonat-

SÍLVIA: No me n'oblidaré fàcilment.

CÁCERES: Espero que no actuï així per despit.

La SÍLVIA el mira, sense entendre'l.

CÁCERES: El president ha estat molt generós amb mi, abans... Quan ha passat allò... Vull dir que ell li ha fet entendre que en cap moment no he pretès ofendre-la, ni insultar-la.

SÍLVIA: Hi ha una cosa que no suportó per damunt de tot, i sap

què és? (*Pausa.*) Repetir-me. Però no tinc més remei; vostè m'obliga a repetir-me.

Pausa.

CÁCERES: No entenc-

SÍLVIA: Surti del meu davant ara mateix!

CÁCERES: Jo només pretenia-

SÍLVIA: Deixi'm sola! No penso seguir aguantant les seves inso-
lències, ni que em tracti com si jo fos..., com si jo fos com
vostès!

CÁCERES: Crec que es torna a confondre. Jo només volia-

SÍLVIA: Deixi-ho córrer. Sóc jo qui se'n va. (*Fa per sortir.*)

CÁCERES: Fuig?

SÍLVIA (*rient amb fàstic*): De tu, Cáceres. M'encens, creu-me!

CÁCERES: I si li digués que he descobert la manera de bloquejar
l'expedient de la seva filla?

Pausa llarga.

CÁCERES: Puc fer que la informació no surti de comissaria. Puc
fer que cap mitjà de comunicació s'ocupi del tema. He fet
un parell de trucades...

SÍLVIA: Comprant-los a tots?

CÁCERES: Són temps difícils. Per a tothom.

SÍLVIA: El meu gremi no és de fiar, Cáceres. (*Referint-se al sobre
amb les fotos:*) Sempre poden haver-hi filtracions...

CÁCERES: Tindrà els seus costos, però em donen marge per tor-
nar-los el favor... Se m'acudirà alguna cosa.

SÍLVIA: Per què ho hauria de creure?

CÁCERES: Perquè és l'única manera que la seva filla quedi neta i, amb tota seguretat, el president en surti intacte.

Pausa llarga.

SÍLVIA: Juguem a mafiosos?

CÁCERES: Només la informo. És la meva obligació.

SÍLVIA: I no li fa vergonya?

CÁCERES: Davant l'adversitat, sempre penso en positiu.

Pausa.

SÍLVIA: Què hi guanya, Cáceres?

CÁCERES: I vostè? Què hi guanya dinamitant un bon govern?

SÍLVIA: És curiós. No li sembla? És curiós que precisament avui, que em toca obrir els ulls a tot el país, hagin enxampat la meva filla amb droga a les mans.

CÁCERES: Sílvia, pot dir-me el nom de totes les persones amb qui la seva filla es relaciona al llarg del dia o el de tots aquells amb qui contacta per la xarxa? (*Pausa.*) Jo sí.

Silenci.

CÁCERES: Per què no actua amb sentit comú?

SÍLVIA: I el sentit comú m'obliga a pensar que, si sóc bona minyona, i desacredito les acusacions que han caigut sobre el president, demà mateix la meva filla tornarà a ser una joveneta adorable i innocent.

CÁCERES: És un preu just.

SÍLVIA: Què me'n diu, de l'ètica?

CÁCERES: En ocasions, l'autèntic professional és aquell que sap prendre part per la causa que provocarà un mal menor.

La SÍLVIA calla.

CÁCERES: Sílvia, no banalitzem la situació, sisplau...

SÍLVIA: És vostè qui mercadeja.

CÁCERES: No. Jo només vull que pensi amb el cap.

Silenci.

CÁCERES: Sílvia, raoni, sisplau! (*Pausa.*) Estem a mitja legislatura... S'ha aconseguit un equilibri que feia anys que el país no coneixia... Les coses estan anant bé. S'imagina el terrabastall...?

SÍLVIA: Això no és responsabilitat meva...

CÁCERES: Fa anys que circulo per aquests passadissos i li puc assegurar que el que tenim ara mateix és el millor que ens ha passat des de fa molt de temps.

Silenci. La SÍLVIA intenta processar totes les sensacions.

SÍLVIA: Oblida un detall important. Vostè mateix ha dit que, si estic incòmoda, per la raó que sigui... (*Pausa. Respira.*) Si s'entén que estic ocultant dades... És massa arriscat. I no sé si vull-

CÁCERES: Tot és qüestió de convenciment.

SÍLVIA: Convenciment?

CÁCERES: Només ha d'estar segura de qui és l'home que té al davant. (*Agafa el sobre amb les fotos.*) Aquest? (*Deixa el sobre i mira la foto que penja al fons.*) O aquell? (*Pausa.*) Si en tot moment mira els ulls del president, del mateix que vostè i tants altres van votar, convençuts que mai no els decebria, tot serà molt més senzill.

Pausa tensa.

SÍLVIA: Però ell mateix ha confessat que és l'home de les fotografies!

CÁCERES: Sí! I és per això que l'admiro tant! (*Pausa.*) Pensi que vostè, en canvi, mai no confessarà a ningú que, durant uns instants, ha tingut ganes de fer l'amor amb mi.

La SÍLVIA el mira.

Silenci.

Fosc.

III.

El mateix espai. La SÍLVIA i el PRESIDENT, asseguts cara a cara. Dues càmeres els enfoquen des dels laterals. Focus addicionals i reflectants els envolten. L'entrevista ja fa estona que ha començat.

SÍLVIA: ...per tant, podríem dir que el balanç d'aquesta primera meitat de la legislatura no podia ser més optimista...

PRESIDENT: Bona part dels objectius s'han assolit, sempre gràcies a la complicitat dels sectors socials que han volgut implicar-se d'una manera inusual. I potser és això el que ens permet felicitar-nos a tot l'equip per la feina feta.

SÍLVIA: Uns sectors socials que, sovint, han pres partit per les tesis més crítiques, defensades pels grups que no són al govern.

PRESIDENT: Hem tingut..., de fet, estem tenint, una oposició severa, que possiblement ha sabut rendibilitzar la manca de precipitació que ha caracteritzat la presa de decisions del nostre govern.

SÍLVIA: Alguns ho han considerat directament lentitud, i fins i tot inoperància.

PRESIDENT: Vostè creu que el nostre està sent un govern inoperant?

Pausa.

SÍLVIA: Com comprendrà, la meua opinió no és de l'interès dels espectadors...

PRESIDENT: M'interessa l'opinió de qualsevol ciutadà.

SÍLVIA: En aquest cas, em comprometo a manifestar-li algun punt de vista particular, fora de càmera.

PRESIDENT: Serà un plaer.

Somriuen.

Després d'una pausa:

SÍLVIA: Senyor president, és obvi que no podem deixar d'ocupar-nos d'un tema que darrerament ha encès debats de tota mena i de tot nivell. És una qüestió delicada, de la qual la figura del president del govern n'és directament protagonista. Amb això voldria deixar clar que no és un assumpte que es derivi de les seves funcions executives, però que inevitablement repercuteix en la seva —si m'ho permet— honorabilitat. (*Pausa.*) Suposo que sap a què em refereixo...

PRESIDENT: Perfectament.

SÍLVIA: Han aparegut notícies, rumors, sobre unes imatges que sembla que circulen per algunes redaccions, però que encara ningú no ha mostrat públicament, que el vinculen amb un cas de corrupció de menors. (*Pausa.*) És un fet sense pre-

cedents i les acusacions adquireixen una rellevància social i política de conseqüències, jo m'atreviria a dir que del tot imprevisibles... És un tema francament delicat.

El PRESIDENT l'escolta impertèrrit.

SÍLVIA: S'ha apuntat la hipòtesi que es tracti d'una estratègia de desgast, d'assetjament polític insòlit. Però també hi ha veus que asseguruen venir avalades per l'existència de proves. *(Pausa.)* Fins i tot un magistrat del Suprem ha declarat públicament que, en cas de verificar l'existència d'aquestes proves, caldria encetar un procés judicial contra el president Víctor Bosch per... per abús de menors.

Pausa.

SÍLVIA: No puc deixar passar aquesta oportunitat per demanar-li quines mesures s'estan prenent des del govern per encarar aquesta crisi... —si és que podem parlar de crisi.

PRESIDENT: Miri, senyora Utgés, el nostre és un govern responsable, encapçalat per un president lleial. Això vol dir que tenim un govern eficaç, i un president conseqüent. Conseqüent amb les polítiques de partit i amb la voluntat de servei. Perquè treballem des del primer dia amb la sana intenció de millorar les condicions de vida de milions de persones lliures que mereixen tot el nostre respecte—

SÍLVIA: Sí, però en aquest cas estem parlant exclusivament de vostè.

PRESIDENT: Ho sé. *(Pausa.)* Si em permet continuar...

SÍLVIA: Sisplau.

Pausa.

PRESIDENT: En conseqüència, l'única cosa que algú en la meua situació pot demanar, ja sigui als mitjans de comunicació, a la resta de grups parlamentaris, fins i tot al ciutadà anònim que té tot el dret del món a opinar sobre les meves aptituds polítiques... L'única cosa que podria demanar algú que, com jo, té en la màxima consideració la llibertat de qualsevol individu és que es respecti la meua intimitat; perquè mai no ha estat sotmesa al judici de cap instància pública, entre altres coses, perquè mai no n'he donat motiu.

SÍLVIA: Vol dir que se sent jutjat, ja des del moment en què han començat a circular els primers rumors?

PRESIDENT: Entenc que el president del govern ha d'estar a primera línia de foc, tant per a les tàctiques ofensives com per a les defensives.

SÍLVIA: I com s'encaixa una acusació d'aquestes proporcions?

PRESIDENT (*somriure lleu*): Mantenint la calma.

SÍLVIA: És clar... Però és un tema especialment esgarriós. Estem parlant d'abusos a menors.

PRESIDENT: No és plat de bon gust, l'hi asseguro.

SÍLVIA: El preocupa que una campanya com aquesta generi suspicàcies respecte de la seva imatge pública?

PRESIDENT: No és que em preocupi. És que no ho puc evitar.

SÍLVIA: I què li diria al ciutadà que en aquests moments és davant la pantalla preguntant-se...

PRESIDENT: Si sóc o no sóc culpable?

SÍLVIA: Qui és en realitat el seu president?

Pausa.

PRESIDENT: Senyora Utgés, no en tingui cap dubte. Vostè, i tots els espectadors, tenen al seu davant en aquests moments la mateixa persona que dos anys enrere els mereixia tot el respecte i tota la confiança.

Pausa.

SÍLVIA: Senyor Bosch, vostè té fills...

PRESIDENT: Un noi de setze anys, i una nena de sis.

SÍLVIA: I com s'assimila una acusació com aquesta, quan un té a casa criatures que en qualsevol moment podrien preguntar-li si allò que han sentit, allò que saben que es diu del seu pare, és cert o no?

PRESIDENT: Malauradament, els meus fills estan aprenent a créixer advertits que el seu pare pot ser víctima de qualsevol mena d'atac, pel seu càrrec. (*Pausa.*) Tant la meva dona com jo mateix ens esforcem per donar-los eines perquè puguin ells mateixos protegir-se dels efectes d'aquestes bombes expansives. Però és anguniós, sí. Em neguiteja pensar que tot plegat pugui tenir conseqüències irreversibles per als meus fills.

SÍLVIA: Irreversibles?

PRESIDENT: Els nens són sempre els més vulnerables.

SÍLVIA (*reprimint-se*): Sí...

Pausa llarga.

PRESIDENT: Som el seu referent. (*Pausa.*) Els pares, vull dir. Una responsabilitat per a tota la vida.

SÍLVIA: És difícil no cometre errors.

PRESIDENT: Per què ho diu?

SÍLVIA: Ser adult... Ser pares no ens eximeix de cometre errors, oi?

PRESIDENT: És més fàcil guanyar unes eleccions que educar una criatura.

Somriuen forçadament.

SÍLVIA: President, vostè pot permetre's fer un pas en fals?

PRESIDENT (*després d'una pausa*): Ara mateix no sé a què es refereix...

SÍLVIA: Sí..., li pregunto quin és el marge de maniobra que té un màxim dirigent per permetre's certes relliscades dins el seu àmbit privat d'acció?

PRESIDENT: Exactament el mateix que té qualsevol ciutadà: el límit el marca la llei. Més enllà del que és legal, ni jo ni ningú no pot permetre's cap «relliscada», com vostè diu...

SÍLVIA: Però per raó del seu càrrec, com vostè acaba de dir, ha d'acceptar que els ciutadans tinguin una curiositat natural per saber com desenvolupa el seu dia a dia el seu president...

PRESIDENT: Jo crec que els ciutadans han de sentir no només curiositat sinó un gran interès per les activitats institucionals del seu president. (*Pausa.*) Ara bé, tot el que té a veure amb el règim privat en la vida, no només del president del govern, sinó de qualsevol dels funcionaris que treballen en l'administració de l'Estat, és competència exclusiva d'ells mateixos.

SÍLVIA: De portes endins, tot s'hi val?

PRESIDENT: Això ho està dient vostè. Jo no ho he dit en cap moment-

SÍLVIA: Descarta ingerències públiques dins els àmbits privats-

PRESIDENT: No anava per aquí... (*Pausa.*) El que dic és que ni jo ni ningú pot transgredir els límits que marca la legislació. Però, és clar, joestic parlant de la llei; el que no puc evitar és entrar en contradicció amb sentiments religiosos, ètics o estètics, contraris als que jo mateix practico.

SÍLVIA: La moral del president no té per què coincidir amb l'ampli sentiment de la població?

PRESIDENT: Jo sóc un individu moral i, com a tal, la meua moral és la mateixa de la societat a la qual pertanyo. (*Pausa.*) No sé si intenta excloure'm o és que pretén atribuir-me alguna mena de comportament indecorós...

SÍLVIA: Senyor Bosch, i sense donar-hi més voltes: vostè ha mantingut mai relacions sexuals amb una menor?

Pausa.

PRESIDENT: Senyora Utgés, li respondré amb la màxima claredat: Víctor Bosch i Torrent mai no ha mantingut relacions sexuals amb cap menor d'edat. Tot aquell que ho afirmi menteix. I, si mai algú demostra que ha estat així, des d'ara mateix poso el meu càrrec a disposició del Parlament i la meua llibertat en mans dels òrgans de justícia. (*Pausa.*) He estat prou clar?

Llarg silenci.

SÍLVIA: Gràcies, President. (*Pausa.*) Espero que entengui que la nostra obligació és la de clarificar tant com puguem totes aquelles qüestions d'actualitat que tenim sobre la taula.

PRESIDENT: I la meva obligació és respondre amb la màxima transparència.

SÍLVIA (*prenent aire*): Li agraeixo moltíssim que ens hagi concedit aquesta entrevista.

PRESIDENT: Gràcies a vostè.

SÍLVIA (*dirigint-se a càmera*): Doncs fins aquí aquesta trobada amb el president del govern, el senyor Víctor Bosch (*Pausa.*) Nosaltres acomiadem aquesta emissió agraint-los, com sempre, la seva atenció. Moltes gràcies i bona nit.

Sentim una veu en off que crida: «Fora! Ja hem acabat. Gràcies a tots!».

Durant uns instants, la SÍLVIA i el PRESIDENT es miren en silenci.

La SÍLVIA tanca la seva llibreta sense dir res.

PRESIDENT (*afluixant-se la corbata*): Aquests focus són terribles...

SÍLVIA: És l'aire condicionat.

PRESIDENT: L'aire condicionat?

SÍLVIA: Està espatllat. No ho sabies?

PRESIDENT: Sí, és cert. Ara que ho dius... És curiós: d'entre totes les meves atribucions, no hi és la de fer venir un lampista que arregli aquestes coses.

La SÍLVIA el mira sense reaccionar a l'ocurrència.

PRESIDENT: A vegades no podem ocupar-nos de les coses més senzilles i en canvi...

SÍLVIA: En canvi, de tu depenen les grans decisions.

PRESIDENT: Algunes...

SÍLVIA: Sí... Algunes...

Pausa.

PRESIDENT: I bé?

La SÍLVIA el mira en silenci.

PRESIDENT: Satisfeta?

SÍLVIA: Ha sigut una bona entrevista...

PRESIDENT: Sens dubte.

La SÍLVIA abaixa el cap.

PRESIDENT: No t'has estalviat ni una bala.

SÍLVIA: Creus que t'hauran cregut?

PRESIDENT: És lògic —i fins i tot lloable— que hakis intentat fer-me descarrilar.

SÍLVIA: T'he estat mirant... No has mogut ni una cella...

Silenci.

SÍLVIA: És monstruós...

PRESIDENT: Sílvia, hem fet el que havíem de fer.

SÍLVIA: Vull que et quedi clar que no ho he fet per tu!

PRESIDENT: Dona, està clar que ho has fet pel bé del país!

SÍLVIA: No sóc ni la meitat de cínica que-

PRESIDENT: Au, va, Sílvia! No em facis riure! *(Pausa.)* Qui és l'heroi? Quants culs hem salvat, avui?

SÍLVIA: Jo no he mentit a ningú!

PRESIDENT: Però eres l'única que sabia la veritat. *(Pausa.)* I has callat.

Pausa.

SÍLVIA *(treu les fotos de la cartera)*: Què en faig d'això?

En aquest moment entra el CÁCERES.

CÁCERES: Senyor, amb permís..., l'esperen per a l'entrevista amb Reuters.

La SÍLVIA i el PRESIDENT es miren.

PRESIDENT: Gràcies, Cáceres. *(Pausa.)* Me n'he d'anar.

Silenci.

PRESIDENT: Saps que és més important del que et penses. Ho saps. I, amb el temps, tindràs la distància suficient per valorar-ho amb justícia.

SÍLVIA: Cáceres, pot dir als meus companys que passin-

PRESIDENT: Un segon, Cáceres. *(Pausa.)* Quan jo surti, podràs ocupar-te de l'equip de la senyora Utgés. *(Pausa.)* Sóc un

home, Sílvia. Tu mateixa ho has dit abans: no sóc una màquina. M'agradaria que ho entenguessis. *(Agafa el sobre.)*
Llença-ho, Sílvia. Treu-t'ho del damunt.

El PRESIDENT fa un senyal al CÁCERES i surt.

Després d'una pausa:

CÁCERES: Puc fer res per vostè?

SÍLVIA: Com se n'aprèn, Cáceres?

CÁCERES: Perdó...

SÍLVIA: És qüestió de temps, d'experiència o s'ha de dur a la sang?

CÁCERES: M'haurà de disculpar, però no sé-

SÍLVIA: És igual, deixi-ho córrer...

CÁCERES: Enhorabona. *(Amb intenció de sortir.)* Aviso els seus companys?

SÍLVIA: No. Vull estar sola, uns minuts.

CÁCERES: Ho entenc... *(Fa per sortir.)*

SÍLVIA *(agafant el sobre)*: Les ha vist?

Pausa.

CÁCERES: Estic en disposició de confirmar-li que... està tot arreglat.

Pausa llarga.

SÍLVIA: Espero que no li hagi costat tant com a mi.

CÁCERES: Sóc previsor. No és la primera vegada que-

SÍLVIA: I això? (*Per les fotos.*) Quantes vegades s'ha repetit això?

CÁCERES: Quina importància té?

SÍLVIA: Però... les ha vist?

CÁCERES: Serà millor que es desfaci d'aquestes fotografies al més aviat possible.

SÍLVIA: Segur que n'hi ha més...

CÁCERES: És probable...

SÍLVIA: I què farà? S'ocuparà de fer-les desaparèixer una per una?

CÁCERES: Creu que serà necessari?

Pausa.

SÍLVIA: Però com pot estar tan segur que tothom callarà?!

CÁCERES: Perquè fins i tot vostè ha callat.

La SÍLVIA calla avergonyida.

CÁCERES: Sílvia... Estem al mateix bàndol. Jo garanteixo la governabilitat del país i vostè decideix què és important i què podem deixar a la recambra. Hem fet el que havíem de fer.

SÍLVIA: No és just...

CÁCERES: I és just que els meus fills no sàpiguen que, entre els seus companys de classe, n'hi ha algun que en qualsevol moment els pot passar uns grams de droga?

La SÍLVIA calla. Comença a recollir, ignorant les paraules de l'home.

SÍLVIA: Plego. Per avui, ja n'he tingut prou...

La SÍLVIA segueix recollint, però sembla que no troba alguna cosa.

CÁCERES: Ha perdut res?

SÍLVIA: El bolígraf.

CÁCERES: És un bolígraf?

SÍLVIA: Sí. El tenia a mà, però no sé on...

Tots dos busquen per terra i per damunt de les butaques on s'han assegut.

CÁCERES: És aquest? (*Mostrant-n'hi un que ha trobat sota el coixí d'una butaca.*)

SÍLVIA: Sí. (*Pausa.*) Em deu haver caigut... (*S'apropa al CÁCERES, el mira i li pren el bolígraf de les mans.*)

CÁCERES: Ho fa expressament?

SÍLVIA: Com diu?

CÁCERES: Això del bolígraf.

SÍLVIA: Si faig expressament el què? Perdre'l?

CÁCERES (*mirant-la fixament*): No...

Pausa.

SÍLVIA: No n'ha tingut prou per avui?

CÁCERES: Prou?

SÍLVIA: No li van ensenyar a posar-se un límit a l'escola de torturadors?

CÁCERES: Sílvia, al cap i a la fi som dues persones adultes. I és ben lícit demanar una mica d'ajuda quan se'n té necessitat. I tu... Tu pots demanar-me el que vulguis. Quan vulguis.

Pausa. La SÍLVIA el mira amb menyspreu.

SÍLVIA: Aquesta és la classe de la classe política?

Pausa.

CÁCERES: Hi ha dones amb classe... i classes de dona.

La SÍLVIA se li apropa calculadament i li dóna una bufetada. Al cap de dos segons, ell li torna la bufetada.

Silenci.

Ell la mira, immòbil. La SÍLVIA es duu la mà a la cara, incapaç de parpellejar.

El CÁCERES la mira amb intensitat; somriu i lentament surt de la sala. Ella es queda sola. Intenta refer-se. Es mou desconcertada. Arriba fins a la butaca i s'asseu amb la mirada perduda. Al cap d'uns segons, agafa el telèfon mòbil i fa una trucada.

SÍLVIA (al telèfon): Hola. (Pausa.) Sí, ja hem acabat. (Pausa.) Bé, tot bé. (Pausa.) Estàs amb ella? (Pausa.) Com està? (Pausa.) Puc... (Pausa.) Sí, sisplau. Passa-me-la. (Pausa més llarga.) Ei... Com està? (Pausa.) Tranquil·la... Va, tranquil·la... No... No ploris, escolta'm... Estàs amb el pare, no? (Pausa.) Ara vinc. (Pausa.) Sí, vinc de seguida. (Pausa.) Escolta'm, no t'espantis perquè tot sortirà bé. Em sents? (Pausa.) Després, després parlem... (Pausa.) No ploris. No ploris perquè no passarà

res. *(Pausa.)* De veritat. No passarà res... t'ho prometo. *(Pausa.)* Jo també, filla. Jo també... *(I penja.)*

La SÍLVIA queda abstreta durant un segons. Se li neguen els ulls. Tota la tensió, tota la por, tota la frustració acumulada acaba apareixent. Es desmunta i, sabent-se sola, es deixa anar.

Fosc final.

Desclassificats es va estrenar a La Villarroel el 12 de març del 2011 amb el repartiment següent:

SÍLVIA UTGÉS: Emma Vilarasau

CÁCERES: Abel Folk

VÍCTOR BOSCH: Toni Sevilla

Text i direcció: Pere Riera

Escenografia: Sebastià Brosa

Il·luminació: Txema Orriols

Vestuari: Susanna de la Fuente

Espai sonor: Alejandro Vera

Caracterització: Toni Santos

Producció: La Villarroel

Pere Riera és un dels dramaturgs que ha irromput amb més força en l'escena catalana dels darrers anys. En aquest volum presentem la seva última obra, *Infàmia* (Premi de la Crítica 2016), acompanyada de la primera que va escriure, *Desclassificats*.

Tenim entre les mans dos textos sobre la vocació i la fragilitat humana. Si en el primer l'autor proposa una reflexió sobre l'ofici d'actor i el paper del públic, en el segon tracta la qüestió del poder polític i l'ètica periodística.

PVP: 14 €

www.comanegra.com

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

comanegra